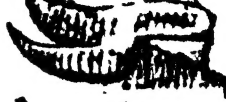

યા અંલી મદદ

કુલામે અંલી

યાને

મોલાકે કુલામ:

શાપદએ આમકે

છાપકે ઇતેહાર કીઆ,

અલાહિદિન ગુલામહુસેન

મુલીક

મતખે ગુલામે કુસેની

ખમખઈમે

અપને મતખેમે છાપા હએ

સને ૧૮૮૬

કોમત ખારા આને.

વિસમિલાં હિર રહામા નિર રહીમ.

અવૈલ જુંકર અલાં હકા, જે હએ ર-
હીમ રહેમાન; દુયમ કલમ મોહમ
દકા, જે : હએ ધીન ઈમાન; સયુમ
કલામ મોલાકા, સો હીંદી બોલ સુ
નાયા હએ; યે ખમૈના જવા હેરં કા
હએ, સો જૈહેર કર બતાયા હએ.

બયાને સાચં મી ગોચ દ.
સુનો ભાઈ મોમિનો, મોલાકે કલા
મકા બયાન; કહા હએ કે ઈમાન
મરદકા, સો તું સુખનસું પહેછાન;
જે સુખન મને હએ સાચા, સો હએ

સાચા ઈમાની ; ઈમાનકે સાચકી હએ,
 સુખન નીશાની. ૨. સાચેસે હએ મરદ
 કા છોટકા, ભાઈ સાચી વાચા રાખે.
 મુખ ; જુઠ બોલે સો બોહોત દુખ પાવે,
 સાચ બોલે સો કબી ન પાવે દુખ ; સાચા
 બોલો સાચા ચાલો, કે મોર્મિનકા હએ
 સાચા ધીન ; ચે ફરમાયા શાહે ઓલી-
 આ, શાપ મન રાખો સાચા ચકીન. ૩. સાચી
 દોસ્તી ઊસકી જાણો, જે કૌ-
 લ મને હએ સાચાં ; સાંચા મીંતર સો
 ઈ જાણો, જે મીંતરસે સાચી રાખે વા-
 ચા ; પ્રીત કરીએ સાચે સું, જે બોલે
 સોઈ નીલાવે ; તો સાચે સાહેબ બેહે-
 શત દેણો કીઆ, પ્રીત કરે સો પાવે. ૪

ચલણી ચલીએ ગુનાહ ન કરીએ, ઈમા
 ન રાખો સાચા; ઊતમ ચલણી ચેહી બં
 હો, બે સાચી રાખો વાંચા; ચલણી ચ
 લીએ ઊદમ કરીએ, સો બીચારીને કર.
 નાં; કે ગુનાહ ન હોવે જીસમે રબંકા, ર
 બસે તો સહી ડરનાં. ૫ ● બે કોઈ સા
 ચે પંથ ચાલે, સબ કોઈ ઊસકે પંથમે આ
 વે; સાચે પંથકી ચેહી નીશાની, બે સાચા
 પંથ સબકે મન ભાવે; ચલો હ એક બણો
 સરજન હાર, મુહમ્મદ બણો ચલો હકા
 નબી; નબીજીકે પીછે સાહેબ ખીલાફત,
 સચ કર માનો મુરતબં એલી. ૬ ● સા
 ચા નબી હએ દોસ્ત ખુદાકા; ઔર સા
 ચા તો હએ ખુદાવંદ આપ; સાચા બો

ਲਨਹਾਰਕੁ ਪਨਾਹ ਘੁਟਾਈ, ਤਿਸਕੁ ਕੁਝ
 ਨ ਪੌਹੀਐ ਸੇਵਾਪ ; ਸਾਧਾ ਕਿਲਾਏ ਈਸਤ
 ਘੁਟਾਯਾ, ਸਾਧੇ ਪਰ ਸਦਾ ਹਯੇ ਰਹੇਮਤ ਰਖ
 ਈ; ਸਾਧਾ ਘੁਟਾਕੁ ਹਾਯੋਰ ਯੁਯੇ, ਤੇ ਘੁਟਾ
 ਹਯੇ ਈਲਮੇ ਘਲਕਤ ਸਭਈ. ੭੦ ਤਾਯਗੀ
 ਮੋਮਿਨਈ ਸਾਧਸੇਥੀ ਹਯੇ, ਯੇ ਕਲਾਮ ਤੁੰ
 ਸਹੀ ਸਧ ਕਰ ਮਾਨ; ਸਾਧਸੁ ਈਮਾਨ ਸਾ-
 ਧਾ ਯਾਯੋ, ਯੋਰ ਸਾਧਸੋ ਤਾਯਗੀ ਨੀਸ਼ਾ-
 ਨ; ਅਲੌਹ ਯੇਕ ਮੋਹਮੈਂਦ ਨਬੀ, ਮੌਲਾ
 ਅੱਲੀ ਹਯੇ ਨਬੀਯੁਕੇ ਈਮ; ਈਸ ਰੀਤ
 ਈਮਾਨ ਲੇਆਯੋ ਕਰੋ ਕਯੁਲ, ਯੇ ਹਯੇ
 ਹੁਕਮ ਕਲਾਮ. ੮੦

ਯਾਨ ਯੀਰਾਧਰੀ.

ਜਾਓ ਵਯੇ ਤੇਰਾ ਯਾਯੋ, ਯੇ ਕੁਝ ਤੁਯੇ

ਦੇਵੇ ਮਾਲ; ਨਹੀਂ ਲਾਓ ਵਯੋ ਹਯੋ ਤੇਰਾ, ਜੇ
 ਹੋਵੇ ਤੇਰੇ ਯਾਪਕੀ ਆਲ; ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਹੋਸ਼
 ਵਯੋ ਜਾਂਹੀਯੋ, ਜੇ ਕਰੇ ਮਾਲਕੀ ਮਦਦ; ਦੁ
 ਨੀਆਂਕੀ ਮਦਦ ਮਾਲ ਹਯੋ, ਆਪ ਅਮ-
 ਲ ਘੋੜਾਯੋ ਸੀ ਅਯਦ. ੮ ॥ ਲਾਓ ਵਯੋ
 ਤੇਰਾ, ਜੇ ਸਭਤੀ ਮੇਂ ਰਹੇ ਗੁਣ ਸੰਗ ਸੰ
 ਗਤ; ਨਹੀਂ ਲਾਓ ਵਯੋ ਤੇਰਾ, ਜੇ ਹੋਵੇ
 ਤੇਰਾ ਹਮਯੋਤ; ਲਾਓ ਵਯੋ ਤੇਰਾ, ਜੇਂ ੧੬
 ਨ ਵੇਲਾ ਗੁਣ ਆਵੇ ਕਾਮ; ਨਹੀਂ ਲਾਓ ਵ-
 ਯੋ ਤੇਰਾ, ਜੇ ਮਾਂ ਯਾਪ ਜਯਾ ਧਰੇ ਆ ਲਾ-
 ਓ ਨਾਮ. ੧੦ ॥ ਲਾਓ ਵਯੋ ਤੇਰਾ ਜੇ ਗੁਣਕੁ
 ਆਵੇ, ਐਸੇ ਯਤਾਵੇ ਨੇਕ ਕਾਮ; ਨ-
 ਹੀਂ ਲਾਓ ਵਯੋ ਜੇ ਨਸਲ ਯਾਪਕੀ; ਐ-
 ਰ ਦੁਆਵੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ; ਤੇ ਲਾਓ ਸੋਧ

नमैं लाव औसा रहे, जे करे हकँकी रा
 हा गुमाई; जे दुनीआं लालम भुदा
 लुलादे, सो हमे दुशमन वो नहीं ला
 ई. ११० लाई तेरा ठिसकुं जागो, जे ह-
 रदम करे नेक नसीहत; पुरे कामसे स
 दा जयावे, जस पुराईसे होवे इच्छ
 अत; तो दुनीआं मोहजत सदा पु-
 री हमे, येही इच्छात और गुमरा-
 ई; मोहजत मौला की राहा सीधी
 हमे, जे जतावे सो साया लाई. १२०
 ठिस लंभाने के लाई औसे, जे लाईयों
 का अयेजहुंछे न हारे; अयेज देखे रस-
 वा करे, और सुनावे लोक सारे; लाई
 योंका अयेजहुंछे लाई, औसी बेला

जनो ; तो पर लोक अये जं छुंछे , सो
अयरत नही मानो . १३७

अयान इल्लं लते अदय .

अदय सिंभाओ , अपने अहेल और
अयाल ; तो नक्ष सही जयशा . अपने
जाल गोपाल ; अदय सींभाया जने ,
अपने पुत और धीआ ; तो सही जो-
होत नक्ष ले . ठिन्हो कुं दीआ . १४
अदय भरदकां , सो लला हये जनो ; जे
अदयके सोनेथी , अदय लला हये
पहेछा नो ; अदयसे जने कीआ , पर
दील जुशीआल ; ये लला हये ठिसंथी ,
जे जेअदयीसे देवे माल . १५ भरदका

ઘરેણાં અદબ હએ, જ્યું ઔરતકું
 સોના રૂપા સિંનગાર, યે સુનકર મનમાં
 હે રાખો, ફરમાયા સાહેબે જુલફકાર :
 અદબ ચલીએ અદબ બએ ઠીએ, અદબ
 સેથી કરીએ ખાત, જે કોઈ દેખે જે કોઈ
 સુને, સો તુમસેથી હોવે ખુશીઆલ. ૧૬
 સોના કુંઠનેસે હએ યે લલા, બે આપ
 કાજેં ટુંઠે અદબ, કે સોના તો દુનીઆ
 માહે રહેસી, અદબ મીલાએસી અપ-
 ના રખ, અદબ યે બે આપકું બંદા બં-
 ને, ઔર સરજનહારકા હરંમ જંપી
 એ જંપ, એસી ચલાણી જે કોઈ ચલે
 આ, ઊને પાયા સરજનહાર આપ. ૧૭
 અદબ મરવખા બોંહોંચ બડા હએ,

જાએસા અદબ તએસા નસીબ; બેઅદ
બકું કોઈ નહીં આહાવે બાઅદબ રહે
સબકે કરીબ; તો સબબલકતમે આપ
ખાલક હએ, એસા સમજ કરીએ. અદ-
બ; બેઅદબ નહીં રબકું પાવે, બાઅદબ
ને પીછાનાં રબ. ૧૮.

દર બયાન તારીફ સખાવત

 મીગોયદ.

બંહેર કરણી સખાવતમે, અપની દૌ
લત ઓર પુંજું; ચેલી હએ શુકર ખુદા
એકા, દીલમે સહી કરં ખુજું; છીપાણી
નાહીં ભાઈ, બે નેઆંમત દીતી દાતાર;
ચેલી શુકર નેઆંમતકા, બોહોત હુવા
શુમાર. ૧૯ • સખાવત કરો બેકુછ પા-

યા, આગમ ચીંતા કરણી નાહીં ; યે કામ
 તેરા હુવા સહી, બે કુછ દીઆ રાહ ઈ-
 લાહી ; બે કુછ પાયા સો હિડાયા, રખ કી
 રાહા કા કીઆ કામ ; કલ કરંગા યું નાં
 કેહેનાં, કલકા કએસા લેના નામ. ૨૦.
 ખએર બે દેણાં સો, ખુશ હાલ હોકર દે
 ણાં દીલ ભીતર ; હંસ મુખ હોકર ખએ
 ર દેવે, તો દુના પાવે અજર ; બે હંસ
 મુખ દેવે, ખએર ખએરાતકા માલ ; આ
 છી રીત ભાત જ્યું, લેને વાલા હોવે ખુશી
 આલ. ૨૧. બે અહેસાન કરે ઉસે બખાને,
 ઉસકા યે હએ ખીયાર ; બે દેણાં સો મનવા
 ર કરે દેણાં, તો ભલા કહે સંસાર ; મૌલા
 કરમાવે કે દેણાં યું, જ્યું પર દીલ ખુશીઆ

લ હોવે; બે પર દીલ કુડા કર દેવે, તો
 અપનાં દેનાં ખોવે. ૨૨. ॥ ઉત્તમ માલ વ-
 એ બન્યો, બે ખરયા બવે રાહે ખુદાએ કે કાં
 મ; લાખ દો લાખ ઉત્તમ નહીં, ઉત્તમ વ-
 એ કોડી બે દીજે ખુદાએ કે નામ; ખો હોત
 ખાયા ખો હોત ખરયા, ખો હોત બડા ઘર
 કીઆ; યે માલ સખ ધુલ મીલાયા, ઉત્ત-
 મ વએ બે રાહે ખુદાએ કે દીઆ. ૨૩. ॥ બે
 કુછ ખટો કમાઓ ખુદાએ સું પાઓ, ખો
 હોત ઉસે બાંટજ દેણાં; થોડે મને
 આપજ ખાઓ, રખકું તેરેસે હએ હીસા-
 બ લેણાં; બે ને આમત ખુદાને બંદેકું દી-
 તી, તો બંદા દેવે રાહા ઈલાહી; થોડે
 મને આપ ગુજરાને, તો લેખે વેલા છોટ

કા પાઈ. ૨૪ ❀ કરીમકા સાથા સખકો-
 ઈ ચાહાવે, સખકોઈ કરે ઊસે દોઝાં સ-
 દાઃ તો નીત નીત ઊસકા ભલા હોવે, ઊસ
 ઊપર કરમ કરે ખુદાઃ કરીમ વચ્ચે જે આ-
 પ થોડા ખાવે, ઔરકું ખીલાવે બોહોત, યે
 બડાઈ સખસે નેઆરી, ઈસ બડાઈકું નહીં
 આચ્છેસી ફૌત. ૨૫. ❀ સખી ખુદાકું નજંદીક
 ભાઈ, સખી તો હોવે ખુદાકા હખીબઃ સ-
 ખીકું સખકોઈ દાતા કહેવે, સખીકા તો
 હોવે બડા નસીબઃ સંખાબત કીએસે બ-
 રકત હોવે, સખીકા ઘર હોવે બોહોત આ-
 બાદઃ જયું પારસથી સોના હોવે, તીઝં સ-
 ખાબત દૌલતકું કરે જીઆદ. ૨૬. ❀ લેઆ-
 ઓ જે કુછ હચ્છે તુમારે પાસ, ખુદાએકી રા

ਹਮੇਂ ਦੇਖਾਂ ਸਭ; ਤੋ ਘਲਕਤ ਤੁਞ ਨੇਕ
 ਘਘਾਨੇ, ਐਰ ਤੁਞ ਭਿਪਰ ਰਾਠੇਂ ਹੋ ਵੇ ਰਘ;
 ਜੇ ਮਾਲ ਘਾਸਾ ਨੇ ਅੰਤ ਪੀਆਰਾ, ਸੋ ਲੇ ਘ-
 ਰਘੋ ਘੁਦਾਐਕੇ ਕਾਂਮ; ਤੋ ਕਾਦਰ ਤੁਞ ਪਰ .
 ਕਰਮ ਕਰੇ, ਐਰ ਫੁਨੀਆਂਮੇਂ ਰਹੇਵੇਂ ਤੇਰਾ ਨੇ-
 ਕ ਨਾਂਮ; ੨੭. ਯਤੀਮ . ਲਭਕਾ ਜੇ ਕੋਐ ਘੁ-
 ਦਾਐ ਕਾਰਨ ਪਾਲੇ, ਐਰ ਆਪ ਸਿਰ ਲੇਵੇ
 ਘਰਘ ਘਾਨਾਂ; ਰਾਠੇਂਕ ਤੋ ਰੋਠੇਂ ਦੋਨੁੰ ਕੁੰ ਦੇਵੇ,
 ਪਾਲਨੇਕਾ ਤੋ ਸਭ ਹਐ ਘਹਾਨਾ; ਘਰਘ ਘਾ-
 ਨਾਂ ਪਾਰਕਾ, ਆਪ ਸਿਰ ਲੇਵੇ ਜੇ ਸਭੀ ਦਾਵਾ
 ਰ; ਤੋ ਭਿਸ ਦਾਤਾਰ ਦੀ ਰੋਠੇਂ ਅਦਕੀ ਹੋਵੇ,
 ਐਰ ਭਿਸਕੀਲੀ ਰੋਠੇਂ ਦੇਵੇ ਸੀਰਯਨ ਹਾਰ.
 ੨੮. ਭੈਠੇਂਕਾ ਹਥੀਆਰ ਪੁਕਾਰ ਹਐ, ਸ-
 ਭ ਆਗਲ ਵਐ ਕਰੇ ਕੁਰੀਆਦ; ਜੇ ਕੋਈ

ਉਸੇ ਦੁਖ ਦੇਵੇ, ਤੇ ਕੁਰੀਆਦ ਕਰ ਯਾਹਾਵੇ
 ਅਪਨੀ ਦਾਦ; ਜੁਸੇ ਯੈਰ ਨਹੀਂ ਆ ਘੰਧ ਵ
 ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ ਉਸੇ ਮਾਲਕੀ ਪੁਸ਼ਾਤੀ; ਜੇ ਕੋਈ
 ਉਸੇ ਦੁਖ ਦੇਵੇ, ਤੇ ਕੁਰੀਆਦ ਕਰੇ ਐਰ ਕਥਾ
 ਕੁਝ ਹੋਵੇ ਉਸਥੀ; ੨੮. ੭੬੬੬ ਜੇ ਹੋਵੇ
 ਯੈਰਸੇ, ਕੇ ੭੬੬੬ ਹੁਵਾ ਹੁਐ ਖੀਨ ਮਾਲ; ੩
 ਤੇ ਅਦਕੀ ਘਡਾਈ ਹੁਐ ਆਪਕੀ, ਜੇ ਘ-
 ਈ ਪੁੰਘੇ ਉਸ ੭੬੬੬ਕਾ ਹਾਲ; ਆਪਸੇਥੀ
 ਜੁਸੇ ਯੈਰ ਥੋਡਾ, ਉਸਸਾਥੇ ਘੋਹੋਤ ਹੋ
 ਈਐ ਨਰਮ; ੭੬੬੬ ਯੈਰੋਂ ਟੁੰਗ ਕਰੋ ਲਲਾਈ,
 ਤੇ ਟੁੰਗ ਉਪਰ ਅਲੌਹ ਕਰੇ ਕਰੰਮ. ੩੦
 ਸਭਾਵਤਕਾ ਈਕਘਾਲ ਯੈਰੋ, ਜੇ ਘਘਸੀ
 ਸ ਕਰੋ ਮਨਵਾਰੀ; ਕੇ ਜੁਸ ਕੀਸੀਸੇ ਰੀਆ
 ਧਤ ਕਰੋ, ਉਸਕੀ ਘੋਹੋਤ ਕਰੋ ਧੀਲਦ

રી; સખાવત કીએસે યે ગુન હએ, બે
 હોવે કીસીકા દીલ શાદ; તો મનવારસે .
 હોવે શાદી અદકી, યે નુકતા સુનકર રા-
 ખો યાદ. ૩૧. ❀ સદકા ખએર ખએરાત
 બંગો, બે કુછ દેઓ ખુદાએકી રાંહા;
 બે લેને વાલે પર મિનંત છોડો, તો સવા
 ખથી હોવે અદકા ગુનાહા; બે ખએર
 કરો ખુદાએ કારણ, ઔર બે કુછ દેઓ
 ખુદાએકે નામ; તો લેને વાલે પર પાડ ન
 છોડો, તો સુધરે તુંમારે આકિબત કાંમ.
 ૩૨. ❀ ખોહોત હાથ ખાંગે પર પડે, તો ખ-
 રકત અદકી આવે; થોડે ખાંગે મેં ખોહોત
 સંતોખે, બે એક બાસનમેં ખાવે; ચાર જ
 ને અકૂંઠે ખએઠે, બે મીલકર ખાવે તાંમ;

તો તીનકે હિસ્સે ચાર સમાવે, સખકા
 હોવે કામ. ૩૩. ❀ કાફર સખીકું ઊમેદે
 જીનૈવ, મુસલમાન ખખીલથી હયે અદ
 કી; કે જે સખાવત બદલે ઈમાન પાવે, યે
 સખાવત કરે ગુન ઊસકી; મુસલમાન
 ખખીલકું દુનીયાં લોભ, કીસી અમલ
 થી ખોવે ઈમાન; તો જીનૈવ વયે કાંહાં
 થી પાવે, જે મુસલમાનથી હુવા નામુસ-
 લમાન; ૩૪. ❀ ફકીર સખીથી માલ દાર
 ખખીલ, બંગો હયે અદકા ભીખારી;
 કે ફકીર સખી મન હિંમ્મત વસે, માલ
 દાર ખખીલને હિંમ્મત હારી; ફકીરકી હિં
 મ્મતસેંથી દૌલત લાઈ, ખખીલકી દૌલ
 ત નહીં યે હયે ધુલ; હિંમ્મત ખાંધો દૌલ-

ત પાઓ, યે ફરમાયા આપ વલી મકબુ

લ. ૩૫

મજે હમત બખીલકી મીગોયદ :

માલદાર જે બખીલ હુઆ, તો બખી
લી હએ છોસકું આઠેખ, જએસા આ
ગલ રખા ખાણાં નેઆમત, ખાણે ન પાવે
ખાણાં શિતાખ; જે નેઆમત મોલાં ને
બંદેકું દીતી, તો ખાવે ખરયે જયું હએ ફ
રમાન; જે નં ખાવે ન ખરયે છોડ મરે,
તો દોનું બહાનમેં હોવે પિરોમાન. ૩૬
માલ બખીલકા પથર જએસા, ન આયા
છોસકે કુછ કાજ; ન આકિ ખત ફેરી વા
ટ સંવારી, ન ખાયા ન પીયા ન કીઆ રાજ.

બખીલ કમાવે ઔર ધુતારે ખાવે, ઊસકે
 નસીબ વચ્ચે હુઆ પથર; લેખે વેલા વ-
 ચ્ચે પુછાએ સી, યે સુણ ખરચો કયું અહ
 મક હોતા હચ્ચે સુન કર. ૩૭. જીસકા
 હાથ ન હોવે કુશાધ, યે ભલા હચ્ચે ઊસ-
 થી કે જીસકા દીલ ન હોવે કુશાધ; હાથ
 તંગ થી કોચ્ચે શાદ ન હોવે, જીસકા સી-
 ના તંગ સો આપ ન હોવે. શાધ; આપ દી-
 લ શાધ કરણે સેંથી, પર દીલ શાધ કર-
 ણાં હચ્ચે ભલા; દીલકું શાધ કરો સખ
 દીલ મનાઓ, કે સખ દીલ મને હચ્ચે આ-
 પ અલૌ. ૩૮ જીસ કીસીકા હાથ તંગ
 હોવે, ઊસકા સીનાભી હોવે તંગ; કે દી-
 લ ઊસકે ગુસ્સા બોહોત ભરા રહે, સ-

બસાથે કરે વચ્ચે જંગ ; કે દુનીઆ લો-
 કુંસેં હચ્ચે લડતા, કે લાલચ ઘણી હચ્ચે
 લંગ દસ્ત ; ઊસે દૌલત બડી ઝૌર દી
 લ કુશાધ, બે દુનીઆં નાં કુછ ખુજે વ-
 સ્તવ . ૩૯ બખીલ કુછ ના બચેર પાએસી,
 પાએસી ગેંજેંબ ઈલાહી ; રાહે ખુદા કે
 કુછ ના ખરચેઆ, ઊમર સારી દુનીઆ
 જમાઈ ; હયાતીમેં રખ ના પીછાનાં, દુ-
 નીઆંસે મર કર પાયા આબેંબ ; મૌલા
 ફરમાવે ચેલો લાઈ ; કરો સખાવત કાંમ
 સવાબ . ૪૦

દર બયાન લાલચ

મીગોયદ .

જસે લાલચ ગણી, સો ન સંતોખે

कीसी हाल; जो होत दौलत अती पा-
 वे, जे सारी दुनियां काजी पावे माल; तो-
 भी लालची की आंखां नहीं लरे, लरगों
 का नहीं हथे सुल; उसकी आंखां तब
 लरे, जब पडे घोर की धुल. ४१. ✽ मरद
 की जो आरी लालच से थी, के लालची ह-
 अ जित ली आरी; के लालच से तो हीं
 त नवे, आवे उसे जो होत जो आरी;
 लालची की को अ पात न माने, सज्ज न
 ले उसे हीलां; सांत पे हड़ी का नाम दु
 पावे, लठ पडा उसका लुलां. ४२. ✽
 लालची की लालच नंगों, के लालची कुं क
 रे हथे कवल; के आप हाथ आप हलक
 होवे, जो वे दुनिया धीन लालच नदल;

કે બેઆજ લાલચ પઈસા ઔરકું ધેવે, બે
 વએ ફેર જા દેવે તો ધુનીઆ ગઈ; બે લડે
 તો જીવતી બવે, ઔર આકિબતતી ઊને
 ખોઈ સઈ. ૪૩. મનકા દુખણાં લાલચ હ
 એ, ઊસ મંન કતી ન હોવે સુખં; બે લુક
 માન હકીમ આકર ઈલાજ કરે, તો તી
 ન બએસી દુખ; મનકા દુખણાં યેહે હ
 એ, બે બો હોત. મોહોબત ધુનીઆં લડ
 ઈ; ઈસકા દારૂ લાલચ સટણી, સો પી
 ર કામિલથી ચે પીડા બવે ભાઈ. ૪૪. ~~મન~~
 હલકા હોવે લાલચી, પર વએતો નહીં
 બંણે યે ભાત; લાલચ ઊસે હલકા
 કરે, કે ધંધા કરાવે દીન ઔર રાત;
 ઈસ ધુનીઆં ધંધે બુડહા હુઆ, તોતી

દુનીઆ ન આઈ કુછ હાથ; અબ ચેત
 ધંધા અએસા કરલે, જે તું ઉઠ ચલેતો
 આવે તેરે સાથ; ૪૫૯ ત્રીન શએ હલાક ક
 રન હારી, જીસ મને વએ આઈ; વએતો
 બો હોત હલાક દુઆ, આકિબત ઉન્હે
 ગંમાઈ; એક બખીલી ઔર લોભ ઘણો
 રા, ઔર નેક અમલથી લાજે; ઊસકું તો
 સહી દુખા જાણો, ચે ભંધેકું નહીં છા
 જે. ૪૬૦ જે કોઈ કિસે દેવે, ઊસકી વ
 એ બોહોત કરે વખાણું; જે ઔર લેણે
 કું વખાણું કરે, તો ઊસકો તું લાલચી
 પીછાણું; જે કોઈ કુછ દેવે, તો શુકર
 અલૌંદ આગલ કરીએ; ભંધે આગલ
 ના વખાણીએ, લાલચ મંન ન ધરીએ.

૪૭. ❀ ફુનીઆદાર સખ મન દુખી, ઓ-
 ખધ ચે હયે બે લાલચ છોડો; દીલકા
 વાંદાણા વુકાન હયે લાગા, કીનારે તરફ
 મોહોરા મોડો; જુને કીનારા પકડા ખ
 ડા, ઓર છોડા સખ લોક જંબલં; ડી
 સ મન દુખ: કભી ન આવે, પલ પલ અધ
 કા હોવે ખુશ હાલ. ૪૮. ❀ લાલચ લોલ
 ખખીલી છોડો, કરો બંદગી સખાવંત કં
 મ; ભુરા અમલ તો નામ દુખાવે, નેક અ
 મલથી રહેવે નેંકનાંમ; નેકી સો પહેછા
 ન ખુદાકી, કે સખ દીલ મને હયે હકં
 સુખ હાન; યે સમજ સખસે મુરવંત ક
 રો, તો તુમસે રાજી રહેવે આપ રહેઆ

દારસ્તાન મનકા.

આપ મનકા કહેઆ ન કરીએ, તો
 બોહોત રાહ તજ હોવે; અએસા કાં
 મ ભે કોઈ કરે, સો અપની ભલા બો
 વે; કે મનતો લડાઈ ને સખતી આહાવે,
 ભે ન કરે તો સુંખસું સોવે; લડા નહા
 તો ચે હુવા, ઔર ખુદા ઊસ ઊપર મો
 હોવે. ૫૦. તુજ મન અલીમાન ઘણાં,
 મન તેરા ઊસ પીછે. જાએ; અલીમાન
 શાએતાન ધોએ દુરીજનં, તેરે મનકું બો
 હોત ધોડાએ; ભે અપણી ભલાઈ
 આહો, તો મન અલીમાન છોડ બાએ
 ઠોં; રબસે ડરો ખુરા કામ ન કરો, તો જુન
 ત મને સહી પાએ ઠો; ૫૧. જબ મન તેરા

તેરી ગરદન ચડે, ઔર જ્યું ચા હે ત્યું
 દૌડાએ; જબ તુજ બાપર ઉને ભૈર કી
 આ, તબ તું ઊસ કું હકૈ સૈંથી ડરાએ;
 કહો અએ મન મેરા યે રાજભી તેરા, જ
 બતક ઈસ દુનીઆ વાસા; કલ મરબ-
 એ સી મારઃખાએ સી, બે હેશ તથી જાએ
 સી નીરાસા. ૫૨. ❀ દુશમનકે બે તાબે
 હોવે, વએ આખીર સહી હોવે હલાકૈ;
 ઈસ મનકા કહેઆ બે તું માને, તો તુજે
 હલાક કરે યે નાંપાંક; યે મન દુશમન
 હએ ઈસ મત નાં ચાલો; ચલો જ્યું
 હએ હુકમે રબ; તો દુનીઆ ધીન સબ
 ભલી હોવે, તુંમસે લાગે ખુરી ભલાસ-
 બ. ૫૩. ❀ અકલ મંદ દુશમનભી ભલાઊ

સથી, જો દોસ્ત હોવો આણ સમજ; કે
 આણ સમજ દોસ્તથી, બોહોત આબેર
 પોં હોંચે તુજ; મનવા તેરા તું દોસ્ત બં
 છો, પર ચે હચે આણ સમજ નહોં ઈ-
 સે બુધ; વચે કામ કરસી તું પછટાએસી
 જેત સંભાલ તું અપણી સુધ. ૫૪. દુશ
 મનકું બદલા દેવે ઢીલ કરે હચે, તો તું
 ફતેહ અપણી હચે ગંમાવે; દુશ મન કરે
 સો તું સહેવે બદલા ન દેવે, તો દુશ મન
 તુજ ઊપર ફતેહ પાવે; ચે મન તેરા દુશ
 મન હચે, તુજે જ્યું આહાતા ત્યું હચે દો
 ડાતા; તું બદલા દેને કરતા હચે ઢીલ,
 વચે ધમ ધમ અફકી ફતેહ પાતા. ૫૫.
 આપ નરસથી જો કોઈ ભાગે, લોભ

લાલચ ઊસથી જાએ ; કે વએ તો સોવે
 આરામસે, ઔર વએ કત્તી દુખ ન પાએ ;
 છોડો ભાઈ લોલ લાલચ, ઔર છોડો
 સખ મનકા ચાવા ; તો રખ ફરમાવે કે .
 ઊસ બંદેકું, મએ દઉંગા જનંતુંલ મા-
 આવા . ૫૬ . ભાગણાં તેરા તુજ વક્સસે
 , સો નક્ષ તુજ બકશે અદકા ; ઊસથી
 તું આપ બચાફર ભાગ ; તો તુજે નં લાગે
 જંખમ ઊસકા ; વાધથી ભાગા ને તન બ-
 ચાયા , તો દુનીઆંમેં દોએ દીન કરસી કં-
 રાર ; ત્યું આપ નક્સથી જો કોઈ ભાગા ,
 બિને અપની બેડી ઉતારી પાર . ૫૭ . ઈ-
 લમ ઊપર જીને અંમલ કીઆ , વએ પા-
 ચા અનલ લલાઈ ; કીસી લલાઈકું વએ

નાહી પોંહોંયા, જીને આપ મન અંમલ ચ
 લાઈ; જો ઈલમસેંથી અંધા હુઆ, ઔર
 આપ મન કીઆ અગુઆ; કે જયું મન ચ
 લાવે ત્યું ચાલે, તો મન લે વાંદાં ડાલે જાં
 હાં હોવે કુઆ. ૫૮. ❀ નસીહત દુશામન
 કી મત સુનો, લાગો ઉસથી નિત દુર;
 દુશામન જો કુછ નસીહત કરે, સો સમ-
 જોકે હમ્મે મકર ભરપુર; તો ઈસ મનકા
 કહેઆં ન કરો, યે હમ્મે તુમારા દુશામન;
 ઈસ દુશામનકું આપ વસ રાખો, તો આ
 રામ પાઓ આખરત દિન. ૫૯. ❀ જહાદ
 કરના કાફરસેંથી, યે કલામમેં હુકમ હ
 અં, રખકા; તો બડા કાફર હમ્મે નફ-
 સે અંમારા, સહી બુજે બંદે સલકા;

તો જીસ બંદેને નફસકું મારા, ઉને કતેહ
પાઈ દોચું ભંહાંન; ભે કોઈ તાખે મનકે
રહેઆ, તો દોચું ભંહાંનમેં હુવા પિશેમા

ન. ૬૦

શરમ હલી મી નમણી મી
: હી ભુખાન.

તેઆઈ ઈમાનકી શરમ હએ, વક્ષા
દારી તેઆઈ ઔર; ઔર તેઆઈ સ-
ખાવત ભંણો, યે તીનુંસેં ઈમાન બએ
હા ઠોર; ભે શરમ થોડી તો ઈમાન
ઓછા, એસે હી લેખે લેખા; પર તીનું
લછન જીસ મને નહીં, તો ઈમાન ઉને
ક્યા દેખા; ૬૧. શરમ મરદકા સતર હ-
એ, ભે અએબ ઉસ મરદકા છાંપે; ઉસ-

કા અએબ કોઈ ના કહેવે, બે શરમ કરે
 વએ આપે; બે ખુરા અંમલ કરતે શરમા
 થા, ઔર પશતાયા અપને જીઆ; તો
 ઉસકે અએબ ઉપર પરદા, ઉસકી શ
 રમને કીઆ; ૬૨. હલીમી મરદકી, ઉ
 સ મરદકા સહી ચાર હએ; કઠન વેલા
 માંહે હલીમી, ઉસકી મદદગાર હએ; બ
 નેલિમ હાથ બે કોઈ પડે, ઔર નરમી
 સે ખાત આંખે; તો બેલિમ હાથથી વએ
 છોટકા પાવે, હલીમી ઉસકી શરમ રાખે.
 ૬૩. મરદકા જમાલ હલીમી સેંથી, હોવે
 રોશન ઉજલા; બે કોઈ ઉસકું દેખે, સો
 આપ જીવ હોવે ખુશાલા; નરમી નેકી
 બે ઉસમેં આઈ, તિસથી ખુલી દિસે સખ

કી નજર; જાંલિમ જાએસા દેવ દિસે, જો
 હોવે સુરંત ચાંદ બદર. ૬૪. જો સત્તો સા
 થે નમી ચાલે, ને ઉતમ ઠામ બિઠાવે; સ
 બથી આપ નીચા બચેઠે, તો બોહોત બડા
 ઈ પાવે; નમણી તો સત્તો કું પીઆરી, ત
 રાજુ પલે જો હોવે નમે; ઉસે લેવે દુનીઆ
 સારી. ૬૫. મરદકા મરતબા બુલંદ હો
 વે, જો કરે વચે બોહોત નમણી; જો હાથ
 પર સલામ કું નમે, ઉસે કહેવે બાંહાં જમ
 ણી; પર નમેસે થેં બાંહાં હુઈ પીઆરી, બાં
 હો નેઆમત બીચ ઈસે ઘતી; જો પર નમે
 સો નેઆમત પાવે. આપ મન બડાઈ ન
 રાખે રતી. ૬૬. બોહોત ઉમરો હો ઉસકી
 હોવે, જોસ દીલ સખતી હોવે થોડી; ને કી

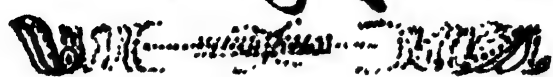
ઉમરો હો ઉસકી રહે વે, જીને સખતી કર
 ની છોડી; સખતી છોડો નરમીં કરો,
 જાએસા નરમ હાએ રેશમ દીર; તો મુજ
 થી રેશમ બોહોત ઠાએરસી, ઈસ પટંત
 રે સમજો વીર. ૬૭. ❀ કોમલ દીલ અપને
 ફું રખના, જ્યું કોમલ હરેઆલી કવલા
 ઘાંસ; ગરદન કશા કઠીન નહી હોના,
 જ્યું ઝાડ બડે બનખાસ; જબ હોતા તુ
 ફાન ભૈરકા, તબ તરૂ સખત ગિર ગિર
 જાએ; કોમલ ઘાંસ ખુશ લેહેરાં લેવે,
 પવન ઉસે નસકે ગિરાએ. ૬૮. ❀ કોમલ
 દીલ તો એસા રખના, જાએસા કોમલ
 મસકા તુપ; જીસ નેઆં મતમેં તુપ હાએ
 મીલતા, ઉસમેં લિજંત હોતી હાએ અ

નુપ : જ્યું ખાણે મેં ઘી લજંત દેતા, ત્યું
 કોમલતાસેં લજંત પાવે તન મન : જે સં-
 ગદીલી હો સખતી કરતા : કિસકે બોહો
 ત હોવે દુશમન. ૬૮. કલામકી નરમી
 સેંથી, દીલ હયે આંછા કેએદ મેં આવા
 : જ્યું હીર નરમ બંદન કું આછા, ત્યું
 નરમ કલાંમ સેં હયે દીલ બહેલાતા :
 મુલકકા ખાદશા હ જે આહાવે, તો રૈય-
 તકા હાથ પાંઉ બાંધે ગરદન : પણ દી
 લકું ના બાંદ સકે : દીલ સો બાંધે જે
 બોલે મીઠા નરમ બુચન. ૭૦. નરમ ક
 ર ભાઈ બોલી અપની, તો તુજે દોસ્ત
 કર બુજે સખ : નરમ બોલના વયે કો
 સીખે, જસ ઉપર કરમ કરે આપંરબ :

નરમ બોલે સો સખ મન પીઆરા, યે
 ફરમાયા હજાર ત શાહ ; બે હંચે હીદ
 ચત કરને વાલે, હકીંકત જીને બતાઈ
 રાહ. ૭૧. નરમી કરીએ સખ ખલકતસે,
 તો સખ હોવે તેરે દોસ્તદાર ; પાણુ આપ
 કૌમકી દોસ્તી ભલી, જીજુંસેં મીલના
 હએ હરબાર ; ખવેશ કૌમ કબીલા અ
 પના, દોસ્તી ભલી ઔર સંગાત ; તો નિત
 નરમી કરો ઉઝહોસે, જીઝહોસેં મીલનાં
 હએ દીન ઔર રાત. ૭૨. બે હુઆ મી
 ઠબોલા, બીને નેઆમત બડી પાઈ ;
 મીઠી જીભ તો ઉસકી હોવે, બે હો-
 વે મકબુલ ઈલા હી ; સબોં સાથે બે મી
 ઠા બોલે, તો ખલકત દીલ પતીજે ;

તો સખ દીલ ભીતર હએ કિલ તાર,
 સો હકું સુખહાન ઉસથી રીજે. ૭૩. ❀
 જલ મીઠી હએ પુંજ તેરી, હોવે સહી
 સખ ખાબંર; કે મીઠી જલથી અધકા
 હોવે, વેપારીકા વેપાર; દુનીઆ ખાબં
 રમેં મીઠા ખોલો, તો સખ દીલ તેરે હા-
 થ આવે; તો સખ દીલ મને વસે સાહે-
 બ રાબે, ઉસકું તું સહી પાવે. ૭૪. ❀ બે
 મુરવૈંત અધકી આહાવે, તો સખકી ખ
 ડાઈ રાખે; નમો ચાલે ને મીઠા ખોલે,
 નરમીસે ખાત આંખે; સખ કીસી કું
 મોટા બને, આપ હોવે નિમાણાં; તો
 નેક ખસલત ઉસ મને આઈ, સત્ ધર
 મ ઉને પીછાના. ૭૫. ❀

હાસ્તાન બહેલુંકા ઔર બેવકુફી કા.

બહેલુંકી કીરીઆ સો અધકી કરે, ઉ
જ્ઞોંકું ગુમરાહી; વએ આપની દુબા ઔ
ર સાથી દુબાવે, જનકું ઉને કીરીઆ
સી ખાઈ; બહેલ હલાલકું હરામ કેહે
વે, ઔર પાકકું કેહેવે નાપાક; એસી
રીત કીરીઆ કરે, જે આપકા ધીન મી
લાવે ખાક. ૭૬. બહેલ વએ જસે ઈ
લમ નાહીં, ઉસકા હએ પરદા ચુપ રહે
ને માંહીં; જે બોલે નાહીં તો હએ બહે
લ, પણ ઉસકી બહેલી કોઈ બણે
નાહીં; બહેલ વએ જસે નાહીં માઅંરી

રૂત, બીન પીછાનેકી વચ્ચે કહેવે બાતઃ
 તબ લિખનેવાલે ફીરશતે લિખે, કે મા
 આં રિફત નહીં ઈસ કી ભૈત. ૭૭. ❀ અકલ
 મંદ લડકા બલા ઉસથી, કે બે બહેલ
 હોવે બુહુડાઃ કે અકલમંદ લડકા દરી
 આપાર ભવો, બહેલ બુહુડા સો સહી કુ
 બાઃ અકલમંદ વચ્ચે જીસે મઆંર હોવે,
 બહેલ વચ્ચે જીસે નહીં પહેછાનઃ રબ દ-
 રગાહમેં બડા નહીં માલ ઔર ઉમરોહો
 વાંહાં બડા વચ્ચે બે હોવે સુબન. ૭૮. ❀
 જીસ મુલકકા બાદશાહ અહમક હોવે,
 વચ્ચે મુલક શીતાબી બચ્ચેઃ કોઈ છીન
 લેવે યા ઉબડ હોવે, હર તરેહેસે બ
 દી દીબાચ્ચેઃ તુજ ઘટમેં તું હચ્ચે બાદ

શાહ, અહમક હયે ભે માને મનકા કહે
 આઃ તો પાપ લોભ આવ તુજ ઘટં બચે
 ઠે, તો ચે મુલક તેરે હાથથી ગચેઆ.
 ૭૨. સાચી બાત નસી હત સુનતે, ભે
 તું આપ મન ગુસ્સા ખાવેઃ તો તેરા ગુસ્સા
 તું ભણ, કે તુજ ઉપર બુરાઈ લે આવેઃ
 સાચા સુધા ભે કોઈ કહેવે, તો ગુસ્સા
 ન કરીએ અપારો મનઃ સાચી બાત સુન
 તે ભે તું ગુસ્સા ખાવે, તો તું હયે અપને
 જીવકા દુશમન. ૮૦. ભે ઉંધા સમઝે
 ને ઉંધા બીચારે, ભે કુછ બિને સુનેઆઃ
 તો મૌતકી કડવાઈ બર ઉમર ચાખી,
 સહી બીચ ઈસ દુનીઆઃ ભે કોઈ બા
 ત ઉસે બલી કહેવે, તો વચે ભણે કે ચે

હએ બુરી બાતઃ ભલીકુંભી ભુરી ભણે,
 આપ દોલ કુડે ચું દીન રાત. ૮૧. ॥ રેબુ
 ભુંકી દોલત ભણો, કે હએ આકૃત લોકું
 ઉપરઃ કે રેબલા સર પર હાકીમ હોવે, ઉ
 સથી ભલા સર પર ડુંગરઃ કે ડુંગરકુંતો
 બોજ ગણેરા, ઉસ નીચે મરીએ કોએ
 ન ભણેઃ કે રેબલોકું બોજ નહીં, સ
 ભ આગલ ફળે અત કરે રંભડે. ૮૨. ॥
 હાકિમ હોણેકી મસ્તી ભડી, શરાબ
 પીએસેં હએ અંધકીઃ શરાબ પીએ બુ
 રા કાંમ સુઝે, તએસી બુધભી હોવે
 ઉસકીઃ મધ પીએ મતવાલા હોએ, નાં
 પીછાને આપ ચુન ઓર જંઆનકની-
 ચ હાકિમ હુઆ આપ જંઆન યુંચે,

ઉસકા અગુઆ હુઆ શાએતાનઃ ૮૪. ॥
 જે બાતંનસે તુઝે રાજી કરે, ઉને તુજ
 સે બડા દગા ફીઆઃ એક બહેલ કસણી
 કરતાયા. શાએતાન આવ સલામ રબકા
 દીઆઃ સાથ ગધા લાયાયાકે ચલો મએ
 રાજ, યે લેજ હએ સવારીઃ વો રાજી હો
 ચડા સારા શહેર ફીરાયા, બાતંન રાજી
 હોનેકી યે ખોઆરી. ૮૫. ॥ બહેલ તું મત
 હોના ભાઈ, બહેલકું કુછ નહીં નક્કા ભલા
 ઈઃ વએનાં દુનીઆંમેં ઈજ્જત પાવે, ન
 આકિબતમેં કોઈ ઉસકા સખાઈઃ જે
 આહો ખુબી દોનો બંહાંનકી, તો સુનો ઈ-
 લમ એક દયાંનઃ નિત નિત મિલો બ ઈ-
 લમ મીજલસમેં, જસથી પાઓ ઈલમ

ઈરફાન. ૮૬.

દર બંયાન ખુબીએ ઈલમ
કે કરમાતા હએ.

સરદાર ઉમતકા વી હી, જે કોંએ ધીન
મસલા બંણેં; હકેંકી રાહા ખલક કું બતાવે.
સાય ભુઠ ભુદા પીછાનેં; ટોલે મને બડા
વએ, જીસે ઈલમ ધીન સભ આયા; વએ તો
ટોલેકા ગોવાલ બનો; જીસે ઈલમ નહીં સો
છોર ગણાયા; ધીન મને રૂખના પડે,
જે આંલિમ સબ મર બએ; સમંદર મને
હએ બેડી રસો મલાહ બીન કૌન લંગા-
એ; કીતાબ લેજ્યા રખને, આંલમ કરે
બોચાર; જે મુરખ હાથ માણુક પડે, તો બો

તે ન લાગે વાર. ૮૮. ॥ ઈંલમ ભવે ભે મરભ-
 એ, જે કોઈ હએ ઈંલમ પડા; મુશકલ નહીં
 ભે હએ સમજાણ હારે, ફિર પડે કરે ઈંલ-
 મકું ખડા; પાણ જસ સીને ગનાન વએ ના
 હોવે, તો મુશકલ કોણ કરે ઈંલમ બીચાર;
 તો સમભે મુખ પાર વિધ્યાથી ચે લલા, જસ
 કે સીને ગનાન દીઆ કીલતાર. ૮૯. ॥ આંલ
 મ મરતબા બહેલ ઉપર, જયું ચાંદ બદર
 ને સૌ તારે; પુરે ચાંદ સબ તારે છોટે, ધે-
 ખો તએસા કરો શુમારે; આંલમ જએસા
 તાર દરીઆ, આપ લંગે ઔર સાથી લંગા-
 વે; બહેલ પથર દરીઆ પએઠા, વએ આ
 પ દુબે ઔર સાથી સભ દુબાવ. ૯૦. ॥ ન-
 બીજકે મુખકી બાત, જે કોઈ કરે બયાન;

નખીજીકા તો વએ સહી, હોતા હએ અંજી
 જં બંન; નખીજીકી બાત સો હદીસ રિવાય-
 ત, બે કરે સો હએ ખાસા; નખીજીકે ફરજ-
 નદોંકો નિત માનો, તો તમકું શકાયેતકી બ-
 ડી હએ આસા. ૯૧. કુરાન પડે દીલ રોશ
 ન હોવે, મોમિન દીલ બોહોત હોવે સુખ;
 બોહોત કુરાન પડે તો લાલચ ઘટે, કે લાલ-
 ચ દીલકું બડા હએ દુખ; કુરાન પડો બે પ-
 ડ નાં બનો, નહીંતો સુનો રબકા કલામ; સુ-
 નનાબી બે ના પાઓ કીસીસે, તો હરદંમ લે-
 ઓ ખુદાએ રસુલકા નામ. ૯૨. કલામ ખુદા
 એકા હએ દીલકી દાંર, કલામ પડેસે દીલ
 સહી હોવે ચંગા; દીલ રોશન હોવે ગુરુગુરુ
 ની, બે પહેલે ગુનાહ સીઆ હીસે રંગા; બા-

ઈસબ દરદકી દારૂ લિખી, પારુ દીલકે
 દરદકી દારૂ હમ્મે ચેહેઃ કલામ ખુદાએકા
 યાદ કરો નિત પડો, જ્યું તુંમ દીલ વસે ર
 બકા નેહ. ૬૩. જ્ઞે પડો સો યાદજ રાખો,
 કીતાબ લિખા સો રહા બીચ કીતાબઃ જબ
 પુછનેવાલા પુછે, તબ જસે હોવે યાદ સો
 દેવે જવાબઃ યાદ વચ્ચે જ્ઞે તુંમ દીલ વસે,
 જલકા બોલના સબ ભુલ જમ્મેસીઃ જ
 સ દીલ ઈમાન સો છુટે, બીન દીલ જલ
 ઈમાન સો ધૌજંક પાએસી. ૬૪. જ્ઞાં લમ
 ગુનાહ છોટા કરે, તો લિખા જમ્મે મોટાઃ
 આંલમ ઔરકું રાહ બતાવે, આપ જ્યું કી
 આ કામ ખોટાઃ ગનાનીકું ડર બોહોત આ
 હીએ, કે ગુનાહ ન કરે એક તિલભારઃ

કે આંલમ જાએ સા દુધ ખાસા, ઉસે બી-
 ગડતે નં લાગે વાર. ૮૫ ❀ આંલમ આપ
 ઈંલમ વખાણે, ઔર ઈંલમ ઉપર કરે બ
 ડાઈ; તો ઉને આપ ઈંલમકું અએબ લગા
 યા, ઉસકી કુછ ના હોવે બડાઈ; સુધ ગ્ના
 ની ને બોહોત કુછ બાણે, સો બાણે કે થોડા
 હએ મુજ ઈંલમ; તો દોનું બંદાનમેં આપ
 રહેમાન, બુને રાખે ઉસકી શરમ. ૮૬ ❀
 આપ મશહુર હોણે કે કપડે પહેને, ઔર
 બડી બડી બાંધે પાગાં; પાગકે પીછે શમ-
 લા છોડે, ઔર ખુલ કર લનાવે આંગાં; કો
 ઈ રંગ ફકીરી કપડા પહેને, આપ લેખ
 સારા કીઆ તએસા; એ સલથી મન અબી
 માન લડે, કે મએં હુઆ હું અએસા. ૮૭ ❀

ਲੜਾਈ ਕਰਨੀ ਮਰਦਕੀ, ਕੇ ਈਲਮ ਸੇ ਗਾਭੇ
 ਆਪ; ਧੇ ਲੜਾ ਹਯੇ ਉਸਥੀ, ਜੇ ਕਹੇ ਵੇ ਕੇ
 ਅਯੇਸਾ ਲੜਾਥਾ ਮੇਰਾ ਆਪ; ਪਾਗੁ ਯੁਯੀ
 ਈਲਮ ਜੁਸ ਮਨੇ ਆਈ, ਮਾਹਾਧਿਨ ਵਹੀ
 ਕਰਸੀ ਘਲਾਸ; ਮਾਂ ਆਪ ਲਾਈ ਸਭ ਲਾ-
 ਗ ਅਯੇਂਗੇ, ਜੇੜੇ ਢੋੜੇ ਢੋਯੇ ਨ ਆਵੇ ਪਾਸ.
 ੮੮ ॥ ਤਕਵਾ ਆਲਮ ਕੇਰਾ ਰਹੇ ਮਤ ਈਲਾਹੀ
 , ਸੋਂ ਗ਼ਨਾਨੀ ਹੋਕਰ ਕਰੇ ਕੀਰੀਆ; ਐਰ
 ਜੇ ਉਸਥੀ ਸੀਯੇ ਸੁਧ ਮਾਰਗ ਆਲੇ, ਕੇ ਆਂ
 ਲਮਤੀ ਹਯੇ ਈਲਮ ਕਾ ਧਰੀਆ; ਜਯੇਸਾ ਵਾ
 ਰਕਾ ਲੇਖੁ, ਸੁਧ ਮਾਰਗ ਦੇਖੀ ਵਯੇ ਆਲੇ ਬਲਾ
 ਵੇ; ਤੋ ਲੜਾ ਗ਼ਨਾਨੀ ਵਯੇ, ਜੇ ਆਪ ਪਾਲੇ
 ਐਰ. ਸਭ ਕੁੰ ਪੜਾਵੇ. ੮੯ ॥ ਲਹੁੰਦੀ ਮਯਲੀ
 ਸ ਕੋਟ ਹਯੇ, ਯੁਯੇ ਉਸ ਠਾਮ ਕੇ ਕਲਾਮ ਕੁੰ;

કે ઉસ ઠાંમકી બાત વાંહી રહેવે, ન પોહોંયે
 ખલકત ઓંમકું ; બડું કી મજલીસમેં ભે બા
 ત હોવે, સો ના કહીએ ફીર બાહાર ; યે ન-
 સી હત યાદજ રાખો, ફરમાયા સાહેબે ઈ
 સરાર. ૧૦૦. ॥ ભે હોવે સબ ઈલમ મે કામિ
 લ, તો બિન પીછાને નાં કહેવે બાત ; અ
 પના ભેદ કિસે ના કહેના, ભે ખુદાને કલ
 મ કીતી હએ ભંત ; યે નસી હત સુણો
 યાદજ રાખો, અપના ભેદ કિસે ના કહે-
 નાં ; ભેદ જયું હીરા માણક અમુલક, સો
 મુરખ હાથ નહીં દેનાં. ૧૦૧. ॥ એક ગુફતા
 મઆં રેફત કેરા : ઉસકુ કોઈ ન પોંહોંયે
 ઓંમલ ; જીને પીછાના ઉસ ગુફતેકું, ઉસ
 કે ઈમાનમેં કભી ન હોએસી ખલલ ; બિન

પીછાને લુલા કહેવે, હર હએ આગ હર
 હર પથર હર હએ પાની; ચંદર સુરજ
 મુરત માણસ, બિન પીછાને સબ કહે
 કાંહાંણી. ૧૦૨. એક નુકતા જે મઆંરે
 ફત કેરા, મુરશદ જસકું બતલાવે; સો
 વાસલ હોવે બંત હકેમે, અસલ અપને
 કું પાવે; જીને દીલસે ખોયા ઈસ નુકતેકું
 , ઉને ખોયા અપને રખકું; યે સુનો સમ
 જે હરદમ બીચારો, મોલા ફરમાતા હએ
 સબકું. ૧૦૩. મરતબાં ઈંલમ કેરા, સબ
 હુનર ઉપર હએ આંલા; કે ઈંલમસેતો રખ
 પીછાના, જીને અપના દીલ ઉંબલા; ઓ-
 ર હુનર કમાઈ સબ ફજા હોવે, પહેછા
 ન ખુદાકી રહેવે બાકી; યે સુણો સમજે

ਘਾਟਣ ਰਾਖੋ, ਕੁੰਮਾਧਾ ਕੌਸਰ ਸਾਧੀ. ੧੦੪. ॥
 ਨੇ ਨੇ. ਹੁੰਨਰ ਫੁਨੀਆ ਕੇਰਾ, ਸੋ ਆਪਰ ਸਭ ਹ
 ਐ ਪਾਤਿਲ; ਫੁਕ ਘੀਨਾ ਨੇ ਐਰ ਹੁੰਨਰ ਹਐ,
 ਉਸਕਾ ਦੀਲ ਸੇਂ ਹੋਨਾ ਕੌਂਤਿਲ; ਘੁਦਾ ਵਾਹੇਦ
 ਨਾ ਸਾਰੀਕ ਹਐ, ਮਹਮੋਦ ਨਘੀ ਹਐ ਘੁਦਾਕ
 ਰਸੁਲ; ਨੁਰ. ਭੈਂਹੁਰ ਸਭ ਉਸਕਾ ਦਿਲਵਾ,
 ਨੇ ਸਮਝੇਆਂ ਸੋ ਫੁਵਾ ਮੁਕਘੁਲ. ੧੦੫. ॥ ਈਲਮ
 ਪਾਦਸ਼ਾਹੀ ਭੁਜੇ ਪਾਏ, ਸਦਾ ਰਹੇਸੀ ਨੰਦੀ
 ਆਵੇ ਉਸੇ ਘੁਟ; ਐਰ ਮਿਤਾ ਸਭ ਖੁਟੀ ਭਵੇ,
 ਈਲਮ ਮਿਤਾ ਨ ਸੰਕੇ ਕੌਐ ਖੁਟ; ਨੇ ਦੌਲਤ
 ਫੁਨੀਆ ਟੁੰ ਪਾਐਸੀ, ਸੋ ਛੋਡ ਭਐਸੀ ਈਸ
 ਫੁਨੀਆ ਠਾਮ; ਈਲਮ ਦੌਲਤ ਟੁਝ ਸੰਗ ਆ
 ਐਸੀ, ਉਸਥੀ ਪਾਐਸੀ ਭੰਨੈਂਤ ਮੁਕਾਮ. ੧੦੬
 ਸਭ ਘੀਭੰਕੁ ਐਕ ਮਰਤਘਾ ਕਾਮਿਲ ਹਐ, ॥

સકું કહીએ પુરા પુરઃ ઈંલમ મરવખા પુરા
 તખ હોવે, જખ હલીમી કા ઉપર ખરસે ગુર
 ઃ આંલમ કું જે હલીમી આઈ, તો ઉસકા ઈં
 લમ હુવા તમામઃ કે જે પુછે ઉસે ચેહી ધી-
 ન ખતાવે, કે હલીમી ખિના ન હોવે કાંમ.
 ૧૦૭. ઈંલમ મજલીસમેં અએસા મીલના,
 જયું શકર મીલતી હએ સંગ દુધઃ જખ ઈં
 લમમેં હિલમિલ જવે, તખ પાવે દીલકા
 મકસુદઃ મન અંરકકા લેધ ઈંલમમેં, સો
 પીર કામિલસેં પાવેઃ જે રએન દીન મિલો
 ઈંલમ (મજલીસમેં, તો લેધ મુરશાદ ખત-
 લાવેઃ ૧૦૮. ઈંલમકી મજલીસતો અએ-
 સી ભાઈ, જએસી હએ ખે હેશત કેરી વાડી
 ઃ જે દુનીઆં માંહે ખે હેશત દેખા ચાહો, તો

ઈલમ મજલીસ બંધેઠો દેહાડીઃ બેહેશત
 તો હમ્મે ભંગે પાકુંકી, બેહેશત માહીતો રા
 ખો પાકીઃ બિના ઈલમ પાક ક્યું હોએસી,
 યે ફરમાયા કૌસર સાકી. ૧૦૮. ઈલમ મર
 તબા દરીઆ જમ્મેસા, જીસકા વારં ન પારઃ
 બોહોત ઘેહેરા હમ્મે બેહદ ઉંડા, ઉસમેં
 ચીલેં અનત અપારઃ જે કોઈ ઉસમે ગોતા
 ખાવે, ઓર આપ ફના હોબએઃ સોહીં અ-
 મુલક સાંહીં અપના, મોતી ઉપર લેઆએ.

૧૧૦.

 દારસ્તાન જુલમકા.

જુલમકે અંધેરેસેંથી બુબે, ઈમાનલી
 હોએ અંધેરાઃ જુલમ કરના છોડો લાઈ, તો
 રોશન હોવે ઈમાન તેરાઃ જુલમ પર ઉપર

કરે, કે ગુનાહ કરે જુલમ ઉપર આપ; તો દો
 નું જુલમસેથી ભાંગો; ઘટે તેરે ઈમાનકા પર
 તાપ. ૧૧૧ જુલમ મરદકા ઉસ મરદકું અએ-
 સા ઢાલે, બે ફિરકર ઉઠના હોવે મુશકલ; ત-
 રવારકા મારા ચંગા હોવે, ન હોવે ચંગા જ-
 સકું મારે ઉસકા અમલ; આગળલે વાઘ
 મારે તુરી ઢાલે, ઔર હાથી જસ ઉપર દાંત
 દીઆ; મેં સબ જંખમ ચંગા હોવે, ન હોવે
 ચંગા જસકું મારે ઉસકા કીઆ. ૧૧૨ બંલિમ
 કી ઉમરો હોકા પાયા છોટા; બોહોત દિન નહી
 વએ ઠએરસી; જુલમ કાંમ જિને કીઆ, મજં
 લુમથી આગલ વએ મરસી; જુલમસેથી બંલિ
 મકા ઘર, ધેખો બોહોત દિન સો ના વસે; મ-
 જં લુમથી વએ આગલ મરે, મજં લુમ બએઘ

ઉસ ઉપર હંસે. ૧૧૩ જુલમ કર તે ડરો
 ભાઈ, જુલમ સેંથી ન જતા કોઈ; જસ ઉ-
 પર જુલમ વખેતો ઠગેરસી, જે હમે બંધિ-
 મ પેહેલા મરે સોઈ; જસ કિસી ઉપર જુ-
 લમ હોવે, ખાલક ઉસ કી દેવે દાદ; દક કિ-
 સીકા બંધા ન બઝેસી, રખ સખકી સુણે
 ફરીઆદ. ૧૧૪ જુલમ બંધિમકા ઉસ બં-
 લિમકું, ખેંચ લે ચલે હલાકી તંરક; જુલ-
 મથી વખે હલાકું હોવે, યે સહી કર માનો
 શાહકા હરક. ૧૧૫. ભાઈ અદલ ચલો
 જુલમ છોડો, પર દુખ દેણેસેં આપ મન
 વાર; પર દુખ દેવે સો આપ દુખ પાવે, યે
 ફરમાયા શાહ ધુલધુલ અસવાર. ૧૧૬
 જુલમથી આખર ખુરાઈ હોવે, બંધિ-

મ કુછ ન પાએસી ખએર; કે બેલિમ
 ઉપર હએ લઆનત ખુદાએકી, ઉસ ઉ-
 પર ન હોતી હએ રબકી મેહેર; બે બીજ
 બોવે સો ફલ પાવે, આમ બોવે તો ફલે
 આમ; અમલી બોવે તો અમલી ફલે, બે
 અમલ કરે સો આવે કામ. ૧૧૬ બેલિમકું
 તો આબેબ એ હએ, બે બેલિમ શીતાબી
 મરે; દુનીઆં શીતાબી છોડ બવે, જુસ
 કારણ વએ બુંલમ કરે; હાથ ગસંતા બે
 લિમ બવે, કે હાએ મએ કાએકું બુંલમ
 કીઆ; જુસ કારણ કીઆ સો છોડ બ-
 તાહું, અખતો દુખ પાએસી મેરા જુઆ.
 ૧૧૭ પુરા વએ હએ આદમી, કે જુસસે
 ડરતે હએ સબ આદમી આપ મન; કે લ-

ਲਾ ਯੁਰਾ ਸਭ ਉਸਥੀ ਡਰੇ, ਭੁਸਕਾ ਹੋਵੇ
 ਭੁਲਮ ਲੰਘਨ; ਭੁਸਸੇ ਸਭ ਡਰੇ ਵਯੇ ਯੁਰਾ
 ਕਿਲਾਵੇ, ਫੇ ਵਯੇਤੋ ਖੁਦਾਯੇ ਸੁੰ ਨਹੀਂ ਡਰਤਾ;
 ਤੋ ਭੁਸਸੇ ਸਭ ਡਰੇ ਵਯੇ ਹਯੇ ਯੁਰਾ, ਐ-
 ਸਾ ਕਾਮ ਕਾਹੇਕੁੰ ਡਰਤਾ. ੧੧੮ ॥ ਨੰਗੇ ਦੀ ਕ ਨ
 ਰਹੇਨਾ ਕਠਨ ਲੋਕਾਂ ਕੇ, ਫੇ ਭੁਭੋਨੇ ਯੁਰਾ
 ਕਸਭ ਲੀਆਂ; ਭੁੰਆਨ ਕਰੇ ਉਭੋ ਪਾਸੇ
 ਰਹੇਨਾ, ਜੇ ਰਹਾ ਉਸਕੁੰ ਭੁੰਆਨ ਕੀਆਂ;
 ਰਹੀਯੇਂ ਨੇਕ ਪਾ ਡੋਰਾ ਧੇਖੀ, ਫੇ ਭੁਨਾਹ ਨ ਕ
 ਰੇ ਰਘਕਾ ਨ ਆਂਦਮਕਾਂ; ਫੇ ਭੁਨਾਹਗਾਰ
 ਪਾ ਡੋਰਾ ਹਯੇ ਲਲਾ ਆਵੀ, ਛੋਡੋ ਪਾ ਡੋ
 ਸ ਭੇਖਿਮਕਾ. ੧੧੯ ॥ ਜੇ ਕਠਨਾ ਹੋਵੇ ਨੇ
 ਕਡਵਾ ਘੋਲੇ, ਉਸਕੀ ਤੋ ਘੋਹੋ ਨਾ ਪਾਕ;
 ਐਸੀ ਘੋਹੋਸੇਂਥੀ ਸਹੀ ਯੁਭੇ, ਫੇ ਵਯੇ ਆ

ખર હોવે હલાકું; કઠણ હોણાં ને કડ-
 વા કે હેણાં, એસી ખો હો ન સીખો લાઈ,
 યે નસી હત યાદજ રાખો, મૌલાને ફરમા-
 ઈ. ૧૨૦૦ ખાંણે કી કડવાઈ ખટાઈ દેખો, જ
 એસી મન ન લાવે; યે તો લલી હએ ઉસ
 ખટાઈ સેંથી, જે ખટાઈ બોલને મેં આવે,
 એ સુણો સીખો યાદજ રાખો, બોલને સે
 ન કરો કીસી કા દીલ ખટૌ; દુનીઆં મેં વો
 હી તૌફી ક પાયા, જે મીઠા બોલા ન બોલા
 કડવા ખટૌ. ૧૨૧૦ હલકા કરન હાર મરદ
 કું, સહી હએ ઉસકે દીલ કી સખતી બંધ;
 જે કોઈ સખ સાથેં સખતી કરે, તો ઉસ
 સાથેં લી સખ સખતી કરે પીછાણ; તો
 જુસ સાથેં સખ સખતી કરે, વએ તો આખ

੨ ਹਲਾਕੰ ਹੋਵੇ ਸਹੀ ॥ ਤੋ ਸਖੀ ਦੀ ਸੀ ਸੰਗ
ਨ ਕਰੀਐ, ਯੇ ਆਸੀ ਨਸੀ ਹੁਤ ਮੋਲਾਨੇ ਕਹੀ.

ਪੁਯੀਐ ਅਦਲਾਕਾ ਪੁਯਾਨ

ਮੁਲਕ ਆਦਸ਼ਾਹੀ ਕਾਯਮ ਰਹੇਂਵੇ, ਯੇ ਅ
ਦਲ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨ ॥ ਯੇ ਆਦਸ਼ਾਹੀ ਨੇ ਅਦਲ ਛੋ
ਡਾ, ਤੋ ਆਦਸ਼ਾਹੀ ਹੁਧੀ ਵਯੇਰਾਨ ॥ ਅਦਲ ਸੇਂਥੀ
ਗਰੀਬੀ ਵਸੇ, ਸੁਨੋ ਲਾਧੀ ਘਰ ਪਾਰੀ ॥ ਅਦਲ ਸੇਂਥੀ
ਘੋਡੀ ਘਾਈ, ਵਸੇ ਫੁਨੀਆ ਸਾਰੀ. ੧੨੩ ॥ ਉਸ ਆਦ
ਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਦੌਲਤ ਵਾਧੇ, ਯੇ ਅਦਲ ਘਾਈ ਆਲਾ ॥
ਉਸ ਆਦਸ਼ਾਹੀ ਨੇ ਅਦਲ ਛੋਡਾ, ਉਨੇ ਆਪਣਾ
ਘਰ ਘਾਲਾ ॥ ਮੁਲਕ ਕਾ ਮਾਲਕ ਤੋ ਆਪ ਹਯੇ,
ਸਾਹੇਬ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ॥ ਮੁਲਕ ਦੇ ਆਦਿਲ ਕੁੰ
ਦੇਵੇ, ਯੇ ਲਿਖ ਹੋਵੇ ਯੋਆਰ. ੧੨੪ ॥ ਆਦਿਲ

બાદશાહ કા સાયા એસા, જાએસા સાયા
 હાએ રબકા; કે આદિલ કે સાયે નીચે આરા-
 મ પાવે, ખલકત કે દીલ સબકા; ઈસ કાયા
 નગરીમેં બાદશાહી તેરી, આપ ઉપર કર અ-
 દલ સાયા; હરાંમ હલાલ બે પહેછાન ચ-
 લસી, તો આરામ પાએસી તેરી કાયા. ૧૨૫. ❀
 આદિલ સો જો એસા સમજે, કે યે ખલકત
 સબ હાએ રબકી; તો કિસીકા દીલ આજુર
 દા ન કરે, દીલમેં રાખે મોહબત સબકી;
 બે રાએતાની ખતરે ચોર હાએ, સો દીલ કે
 મુલકસે નીકાલે દુર; તો આબાદ હોવે મુલ
 ક ઉસકા, દીલ પર રોશન હોવે રબકા
 ગુર. ૧૨૬. ❀ બાદશાહ કા જુલમ બલા હાએ,
 રૈયત કે પરપેચ સેંથી; એક લેખે વાએ જુલમ

થોડા, રૈયત પરપેચ કરે હોએ જતી ; જી-
 ભ તેરાં હોએ બાદશાહં બોએઠા, વએ તુજ
 ઉપર ન કરે ઓંઘેબ ; જો કરે તોલી ભલા ઉ
 સથી, કે જો પાંચ તુજે મીલકર કરે ખરા-
 બ : ૧૨૭. • હકે બાત સુન કબુલ કરની, યે
 ભી હોએ ધીન નીશાન ; દુશમન કહે યા
 દોસ્ત કહે, યા કહે કોએ ઈનસાન ; ઉને
 તુજે ચોર હથીઆર ફેંકા, તું આપ હાથ કર
 હથીઆર સોઈ ; હક બાત સુન કબુલ કર
 આપ મન લિખ ; કહેન હાર મત દેખ હોવે
 કોઈ ; ૧૨૮. • દીલકું જો સખતી ગફલત, પે
 ટ ભર ખાણેસે આતી ; પેટ ભર ખાણે ગ્જાન
 ઘટે, ઔર સુધ બુધ હોએ ઉસકી બતી ; ભા
 ઈ બિન ખાણે ન જીવે કોઈ, પણ થોડા ખા-

છાં કરીએં આદત; હરામ હોએ ખાણાં બે
 એસા ખાવે, કે ન કર સકે રબકી ઈબાદત ૧૨૫
 ખાદશાં હુંકા ખાણાં હોઠ જલાવે, સમજ
 હોએ સો સીખા; દીલ તાબેં ન હોવે ઉસથી,
 હોઠ બંગેં ખાટા મીઠા તીખા, હલાલ ખાં-
 એસે દીલ તાબેં હોવે, હલાલ ખાણાં તો હ
 એ મીઠા; જીને ખાઈ કમાઈ રોટી હકંકી, ઉ
 ને અનત સવાદ દીઠા ૧૩૦. દીલકી રોશની
 હએ હલાલ ખાંએસેં, ચેતો લાઈ કરો આ-
 હાર હલાલ; ઉસકા ઈમાન દીલ દોનું અંધે
 રા, બે કોઈ ખાવે હરામ માલ; ઈસ ઘટ
 મિંદરમેં દીવા દીલ હએ, બે હુઆ અંધેરા
 તો ઈમાનકી ખોટ; હુઈ અંધેરી નગરી કોઈ
 કોસે ના પુછે, પાંચ ચોર મીલકર લુટે ચોટા

ચોર. ૧૩૧ જીસકુ હકંને લડાઈ ધીતી, દુની-
આકે બોંહોત લોક ઉસકે તાબે આવે; તો
લાલંમ હએ ઉસે ઈનસાફ કરના, બે કી-
સીકા દીલ નહી દુખાવે; તો ઉસકા મરતખા
જીઆદા હોવે, સખ રહે ઉસકે ફરમા બર
દાર; ઈનસાફ સેથી ઈજંત પાવે, યે ફરમા
યા શાહે ફુલ ફુલ અસવાર. ૧૩૨.

દર બયાન દુનીઆ મીગોયંદ.

દુનીઆ ઘર માતાંમકા, જીસે દેખોસો
રોતા હએ બેરો નિબેર; ગંફલતકા દટા
કાનુંસે કાઢો, તો સુનો કએસી પડી હએ
પુકાર; કાઠ સિર કરવત ફિરે, પથર ટાંકે,
યે ધોએ કએસે કરવેં હએં શૌર; બહેતે

પાની મેં આવાજે કંએસા, ઉમરો હો વહી
 બતી સો રોતી હએ ભૈર. ૧૩૩. જુલા વએ
 જે કોઈ દુનીઆં રીબ, જયું પેઆસા દેખે
 વેલા ધુપઃ કે જંગલ સારા ભરા હએ પાની,
 યે તો ધુલ દીસે હએ પાની રૂપઃ દુનીઆં સ-
 બ ધુલ હએ, દુનીઆ માલ ગાડો વએલી
 હએ ધુલ; ઇસ ધુલકું તું સોના રૂપા માણુક
 દેખે, યે તુમારે દેખણે મેં પડી હએ ભુલ. ૧૩૪.
 પાણીકી પેઆસથી, માલકી પેઆસ ભં-
 ણો હોવે સખત; માલકી પેઆસ ઘડી એ
 ક ન ભુજે, પાણીકી પેઆસ હોવે કોઈ વખ-
 ત; જીસકું પેઆસ માલકી હુઈ, ઉને પેઆ-
 સમેં ખોઈ સારી ઉમર; કલી નહીં પેટ ઉ-
 સકા ભરે, બે સખ માલ પાવે જેતા હએ દુ-

નીઆ ભીતર. ૧૩૫. માલ ઉપર કરે બડાઈ,
 ઔર સખં દીખાવે ઘોડાં હાથી; યે બડાઈ
 બાતિલ દોઅે દીન, આખર નહીં હોઅે સં-
 ગાતી; બે હકું ઉપર કરે બડાઈ, સિદકું ઈ-
 માન પર ગાજે; કુકરથી ઈમાન આછા બુજે,
 યે બડાઈ નિત બીરાજે. ૧૩૬. બે ધૌડ કરે
 આપ દૌલત કારણ, ઔર ઉમેદ રાખે ગંઅે
 ર ખુદા; તો દૌડ ઉસકી ગુમરાહ હોવે, મક
 સુદકું ન પોંહોઅે વઅે કદા; આસા ન કરો બંદે
 કેરી, બે બંદા આસં કરે ઉસ પીછે બઅે; તો
 જઅેસા પડછાયા ફિસ્મી પીછે ચાલે, વઅે બ
 આપ મિંદર ભઅેઠે ફીટ બઅે. ૧૩૭. ગંમ ઉસકું
 બડા હોવે, જસકી બડી હોવે દુનીઆ ઉમેદ;
 ઉમેદ ઉસકી પુરી ન હોવે, બે કાલે બાલથી

होवे सकेद; दुनीआं गंम काले सकेद कीअे,
 सकेद अमल नामा कीआ सीआ; दुनीआ
 पअेठ आव क्या वगुण कीता, ये तेरा अ-
 कल बाहवा जआ; १३८ ॥ बिगडा सवदा
 भराज हुआ, के जने ले अया आपका धी-
 न; के धीनके सो नाए देकर, बुढी दुनीआ
 मिता लीन; अअेसा काम वअे कोई करे,
 जसके सीनेमें पडेआ अंधार; के सोना ३
 पा जेय कर, मोल लीआ लंगार; १३९ ॥ दु-
 नीआ जेय ये शानी हअे, और मोल ले आ
 केअत ठाम; दुनीआं तेरेसंग न रहेसी;
 जुंज आकेअत मुकाम; दुनीआं दिन यार
 हअे, येत तुं छोड अअेसी; छरसे जेय
 आकेअत वसाअे ले, वअे तुज काम आअेसी

૧૪૦. નેક બખત ગંમ આકે બત કેરા, દુની-
 આં ગંમ ખાવે બદ બખત; કે દુની આં પીઆરી
 હએ બદ બખત કું, નેક બખત કું પીઆરી હ-
 એ આખેરત; નેક બખત કું નેક બુધ સુઝે, આ
 હાવે આખેરત ને સદાં બીરાજે; બદ બખ-
 ત તો દુની આ આહાવે, છોડં મરે ને સદા ન
 આવે કાજે. ૧૪૧. દુની આંકી નેમોમ તુસેં,
 ખુબ સવાબ આકે બત કેરા; આકે બત સદા
 બાકી રહે સી, દુની આ કુના હોવે સવેરા;
 ને તુઝે ખુદાને ઐકલ દીઆ, તો દુની આં
 કું ન કર પીઆર; કે ને ઠામ છોડનાં વાંહં
 ધર કરે, અએસા કામ કરે ગેમાર. ૧૪૨.
 બલી મેરી વએ બાણોં, ને આપ પુરખ કંરે
 અંત પીઆર; તો ફરજંદ બી હોવે ઉસથી,

પુરખ હોવે બખતાવાર ; એ દુનીઆં મેરી
 બોહોત હત્યારી, એક પુરખ નહીં નિલાયા,
 પલમેં એક છોડ ધુબ કીઆ, ગંમાર ને કો
 ઈ ઉસ ઉપર લોભાયા. ૧૪૩. જિને આપ
 માલ ખબંના કીઆ, ઔર અપણી દૌલત
 આપેં નહીં માખી ; વએ હાથ ગસંતા આપ
 ઉઠ જવે, જ્યું મધ ન ખાયા માખી ; હાથ
 ગસંતી દેખો માખી, એવો લાઈ દુનીઆસં
 ગ ન આવે ; ત્યું આકેબત કમાઈ જ્યું નહીં
 કરવા, મુરખ આપ જનમ તું જ્યું ગમાવે.
 ૧૪૪. કલ્લી ખુશી નહીં રહેતી ઉસકું, જી-
 રા દીલ લરા હએ દુનીઆં ગંમ ; દુનીઆં
 ગંમસેં વએ અંધા હોવે, પલ પલ અધકા ન
 હોવે કંમ ; દુનીઆં ગંમસેં દીલ ખાલી રાખો.

ધરાઓ મોહબત દુનીઆં સંગાત; જીસ
 દીલ મોહબત દુનીઆં ભરી, ઉસકે હાથ-
 સેં ધીન સહી ભત. ૧૪૫. ❀. બુરા કામ વએ
 ભણો, બે બુરા ઈસેં હોવે નજંદીક; ચોરી
 કરે ને બેઆજ ખાવે. શરાબ પીવે, યે તો બુ-
 રે હએ વહકીક; ઓર. ઈનસેં બે નજંદી-
 ક, સો દુનીઆ પીઆરી ઓર નાણાં;
 યે દોનું બુરે ઈસ નાણેંથી, તુરત આવે બુ-
 રા વસાણાં. ૧૪૬. ❀. વએ વસ્ત બુરી દીસે,
 બે સબ જગેહે નજંર આવે; જીસ વસ્તથી કા-
 મ કાયમ પડે, ઉસથી દીલ ઉઠાવે; પણ
 મીઠા નામ તો સરંજાં હારકા, હરદમ જં
 પે ઉસે ઈમાની; પેટ ન ભરે કત્તી જંપણ
 હારા, હકંકે નામકી તોયે નીશાની. ૧૪૭.

પુરા કામ વચ્ચે જાણો, જે હોવે શરાબ સેથી
 દુર; ચોરી કરે બેઆજ ખાવે શરાબ પીવે,
 ન હોવે ઉસ મુખ નુર; પુરા નહીં જે હલા-
 લ કમાવે મિલે સો ખાવે, ક્યા હુઆ જે લો
 ક કહે મજદુર; પુરા વચ્ચે જે હરામ કમાવે
 મોરા કિલાવે, શરમિંદા હોએ સી રબ્બે હ-
 નુર. ૧૪૮. આદમી કેરા પેટ દુરામન હએ,
 દેખો ભાઈ એત સવેરા; પેટ લાલચ કારણ
 આદમી, પુરા કામ કરે ખોહતેરા; ઈસ
 દુનીઆંમે દુરામની કામ, આદમી કું હએ પે-
 ટ કરાવે; પેટ કારણે આકેબત ખુબી, બંદે
 કે હાથથી જવે. ૧૪૯. જે ખાલી હાથ ને જુખા
 હોવે, ઉસકા હોવે ઐયાલ; વચ્ચે તો ધંધા
 ખોહોત કરે, કે તંગ હએ ઉસ ઉપર હા-

લ; યે બાત બતાઈ મૌલાને, સુન રાખો
 સબ મન; કે લુખા ધંધા બોહોત કરે, ઉ-
 સકા સુખ લાગા મન તન. ૧૫૦. જુબ બ-
 ખત તો ઉસકા બાંગો; જસકું દુનીઆમાં હે.
 નહીં ભેરૂં ઓર છોરૂં; કે ઉસકે દીલ મેં
 તો ગંમ નહીં આવે, કે ક્યા ખાવેંગે લડકે
 ભેરૂં; દુનીઆ ગંમ જસ દીલ નહીં, રખે
 યાદ વસે ઉસ દીલ ભાંદે, દુનીઆ ધીન
 ધોએ એકઠે ન હોવે, ન સમાવે એક મીઆ-
 ન ધોએ ખાંદે. ૧૫૧. ખુશી ને આરામ યા-
 હો, તો આરામ વાંદાં બંદાં નહીં ડર; દુની-
 આં મેં તો બોહોત કસાવા, આરામ કાંદાં
 હએ ઈસ દુનીઆં ભીતર; એક દિન ખુશી
 સેં ઢોલ બજાયા, દુજે દિન કોઈ મુવા દુવા

ગંભ; ભલી પુરીઆલી આકે બત કેરી, દિ
 ન દિન અદકી નહીં થાએસી કમ. ૧૫૨. ૭.
 માં બાપસેં ભે ફરજેંદ બિછડે, તો એ દુખ
 લાવન હાર; કલેભ જલે માંબાપ કેરા,
 ઈસ આગકા નહીં ઉતાર; ભે ફરજેંદ મ-
 રે માંબાપ આગલેં, તો બડા દુખ હોવે બાપ
 ઓર માઈ; કલેભ જલે નેનુંસેં પાની ચલે
 , ઈસં દુખસેં તબ છુટે જબ મૌત આઈ. ૧૫૩.
 આદમીં આપ મન સબ દુનીઆં ચાહાવેં, જે
 તી ન્યાંમત હએ ભાંતો ભાંત; પાણ ભે દીલ
 ચાહાવે સો સબ કાંહાંસેં પાવે, કે સારી દુની
 આં ન આવે હાથ; દીલકી આસા તો પુ-
 રી હોવે, ભે આસ છોડ હોવે નિરાસ;
 પર આસા છોડ ગંની હોએ બએ ઠો, આ-

સા છોડો તો પુગે સખ આસ. ૧૫૪. જી.
 વકું આરામ ના ઉમેદી માંહે, ખોહોત ઉ-
 મેદ રાખો તો આરામ નાંહે ; આસ સ-
 ખ છોડો તો, હોવે જીવ તન આરામ ; કે
 દુનીઆંકા સંગરાં ; કલી ન થાએસી તમા-
 મ. ૧૫૫. જી. જીસકું હુનર કસખ આયા
 હાથ, કરે રોનંગાર ; ઉને ખોહોત ખ-
 નેના પાયા, ઔર ગંજ પાયા અપાર ;
 કુવા લરા ખનેના ગાડો, વએ ખનેના
 લી આખર ખૂટે ; હુનર બડા ખનેના
 બાગો, એ સર કલી ન દુટે. ૧૫૬. જી.
 દુનીઆં મિત્તામેં અએખ ખોહોતેરા,
 પાણુ ને લોલાયા સો ન દેખે ; એક અ-
 એખ તો અએસા ઉસમેં, ને ઘેલા

સમજે ને અંધા પેખે , દુનીયાં મિત્તા
 બિછડતે , ન લગતી દેખો કુછ વા-
 ર ; કલી દુનીયા દાર રહેવે ને મિ-
 ત્તા બવે , કલી મિત્તા રહેવે તો મ-
 રે દુનીયા દાર . ૧૫૭ . જી . જો કામ
 કરો સો બિચારો , કે યેહ કામ મ-
 એં નિલાઉંગા કિસ રીત ; કે ઈસ
 કામથી મએં કયા ગુન પાઉંગા , જી
 સ ઉપર મએં ને બાંધી દએ પીત ;
 તો કિસી કામમેં ખતા ન ખાવે , વો
 હી કરે જીસમેં હોવે ગુન ; તો કુછ
 ગુન નહીં ઈસ દુનીયાં ધંધે , સાચી બા-
 ત કહું લાઈતું સુન . ૧૫૮ . દુનીયાં દેખો બ-
 વેચલી , યેહએ દો દિનકા બા દાર ;

શાહ ગદાએ અદના ઝાલા, નહીં કિસી-
 કું ઈસમેં કરાર; ચેત સંભાલો મોમિન લાઈ,
 જબલગ નહીં આએ ખિલ્લંકે આસાર; તબ
 લગ પાણી સીંચો નેક બંદગીકા, તો તેરી જી
 નંદગીકા બાગે સંદારહે ગુલશૈર. ૧૫૮. ॥ ગુ
 મરાહ હુવા વએ, જિને આપ લેદ કહે આ
 ભુરેકે સાથ; કે ભુરા તો ભુરાઈ સિખાવે, ઓ
 ર કુછુ ન લાગે હાથ; ભુરેકું આપ લેદ ન
 કેહેના, ભુરા વએ જીસકા ધીન બાતિલ;
 ચે થોડી ખાત સંમજ સમજે, ચું ચલો જ્યું
 હોએ કામિલ; ૧૬૦. ॥ ગુમરાહ હુવા વ-
 એ, જિને ધીનથી દુનીઆકું અદકા ચાહે
 ચા; કે દુનીઆ કામ કરંતે, જિને ધીમકા
 સો કામ ગમાયા; પહેલા તુજે દુનીઆં સિ-

રજ્યા, કે આકેબત કારણ કરે કમાઈ; તો
 વએ સહી ગુમરાહ હુવા, જિને દુનીઆં કા
 રણ આકેબત ગંમાઈ. ૧૬૧. ❀ ગુમરાહકું
 ગુમરાઈમેં છોડો, ઉસકા નહીં કુછ ઈલા
 જ; જસકું ખુદાને ગુમરાહ કીઆ, વએ રા
 હ ન પાવે ભાજ; આંખાં અંધી ઈલાજ કરે,
 તો ચંગી હોવે ભંન; પણ જસકા સીના
 અંધા ઈલાજ નહીં, બે ફીરકર આવે લુક
 માન. ૧૬૨. ❀

દર બયાન બંદગી વ
 નેકી મી ગોચ દ.

નમાજ કરંતે બે કાહેલી કરે, ઉસે ઈમાન
 થોડા; દુનીઆંમેં તો બોહોત લોભાયા, આ

કેખત કામ છોડા ; નમાળું બંદગીસેં કાહેલી
 કરે , ઔર કરે દુનીઆં ધંધા ; તો ઉસ ઉપર
 ઈમાન નહીં , જીસકા હથે તું બંદા . ૧૬૩. ❀
 બડી ફજર બગે ને બંદગી કરે , તો તું નેકી
 કમાયા ; બે ઈસ વેલાએ બગેઆ , સો બં-
 દગીસેં નેકી પાયા ; સુબોહ સાદીક બગો
 ભાઈ , કરો જીંકર ઈલાહી ; નમાળું તસ-
 બી બંદગીસેંથી , હોને દીલ સફાઈ . ૧૬૪.
 બે નમાળું બંદગી હકુંકી કરે , સો ઉઠે બી
 ચ અંધેરી રએન ; બે નફલ નમાળું પાંચથી
 અદકી કરે , કે પાંચ તો હથે કરજું દેન ;
 વએબી નમાળું રાતમેં કીએસેં , રોશન હો
 વે ઉસકા દીસ ; ઉસ રોશનીસેં કામ અએ
 સા સુઝે , બે ન આવે ઉસ ઉપર રબકી

રીસ. ૧૬૫. આછી બંદગી ઈબાદત વચ્ચે,
 બે સખસું ધુપા કર કરીએ; ફિરતી બંદેકું ન
 જણાઈએ, અપને ખુદાએસું ડરીએ; બંદ-
 ગી નેકી ખુદાએ કાજે કરીએ, નમણાં કરનાં
 અપનાં નામ; બે ખુદાએ કારણ કામ કરીએ,
 તો દરગાહમેં હોત્રે કબુલ તમામ. ૧૬૬. જિ
 ને ઉમરોહ લંબી પાઈ, ઔર સારી ઉમર ર-
 એન દીન બંદગી કીતી અલૌહ; તો નબી-
 યુંકા સરો પાએ જનો, ઉસ બંદેકું સહી મીલા
 ; નબીયુંકું બડાઈ રખને દીતી, સખ ઉમૈવ
 ઉપર કીએ સરદાર; તો બે કોઈ અલણી ઉનુ
 કી અલે, સો મકબુલ હોવે રખ દરબાર. ૧૬૭.
 ગઈ ઉમરોહોમેં બે કામ ન કીઆ, સો આખ-
 રમેં કરલે શિતાબ; એતી ઉમર ગઈ બાકી

बजेसी, कुं सुता हंजे लर प्वाप, उमरो-
 हो देभो बवे यली, येतो करो नेक कमाई;
 दुनीआ पान्तरमें कोई कमाया, किनें पुंछ
 आप गंमाई. १५८. रोशान कर लाई कप
 रतेरी, के नित उठ नमानें कर पीय रयेन
 अंधेरी; अंधेरी रयेन पीय नमानें कीजे-
 से, रोशान होवे सही कंजर तेरी; नमानें
 नखिल कर आधी रातकुं, के जुदा पीन न
 जुजे कोजे; मौला इरमावे के कंजर तेरी,
 इस नमानें थी सही रोशान होजे. १५९
 भोभिन भोंहों उपर नुर अधकेरा, ने पी-
 य रात उठे करे कमाई; रातकी अंठगी दि-
 नमें दीसे, के करनहारके भोंह उपर होवे
 रोशानाई; कयामतके दिन कोई भोंहों झू-

લે, કોઈ મોંહ હોવે સફેદ; સફેદ વએ જિ-
 ને રાતમેં બંદગી કીતી, સામે સિદ્ધેંસેં, ઉ-
 ને પાઈ ઉમેદ. ૧૭૦. ॥ સખ દિન પીછે રાત
 હએ, દિનકું કરો આપ કમાઈ ધંધા; રાતકું
 બએઠો આરામસેં, જંપો ઉસકું જીસકા હ-
 એ તું બંદા; દુનીઆ લોગ કહે પેર ધંધા લા-
 ગા, કબ બએઠેં હમ ખુદાએકે ગંએલ; મૌ
 લા ફરમાવે બેવેલા ધંધે નહીં, રખકું સંભા-
 રો બીચ અંધેરી લએલ. ૧૭૧. ॥ મએરાજ
 ખુદાકા રસુલ પાયા, જિનેં સખ રાત કીતી
 હકેં બંદગી; સો મએરાજ મોમિનકું હોવે,
 બે દીલસેં નીકાલે સખ દુનીઆં ગંદગી; રા-
 તકું ભગે એક ધ્યાનસેં, પએરવી રસુલકી
 કરે કિરદાર; તો ઉસ મોમિનકું મએરાજ હો-

વે, અપને રખકા દીદાર. ૧૭૨. ❀ રએન મરત-
 ખાં બોહોત બડા હએ, સખ ખલકેત પાવે
 આરામંડ પીર પએગંમખર વલી મૌલીઆ,
 રાત બંદગીસેં સખ પાએ નામ ; મએરાજ ર
 સુલલી રાતમેં પાયા, આશકેં વસેલ પાવે મા
 એંશુકેં ; બેતું સાયા આશકેં કંડા, તો રએન
 બંદગીસેં મત સુક. ૧૭૩. ❀ સખ દીલ મને
 લગન હએ, પાણુ લલાં દીલવએ જસં દીલ
 હએ લગન કિરતાર ; ઓર લગનમેં પડા સો
 ડુબા, રખકી લગન લલી બે ઉતારે પાર ;
 લગન ખીના કોઈ દીલ ખાલી નહીં, ખીનલ
 ગનતો દીલ રહે ઉદાસ ; સાચે સાંદીસું બે
 લગન બાંધો, તો જકર કરો સાસ ઉશ્માસ.
 ૧૭૪. ❀ રહેમત રખકી વએ કોઈ પાવે, બે કો-

ઈ જીંકર કરે હરદંમઃ બે એક દંમ જીંકર કર-
 નેસેં ચુકા, તો ખુશી ન પાવે લિખાવે ગંમઃ ર
 બ દરગાહ હાજર વએ, બે હરદંમ જીંકર ક
 રે કરસબઃ બે એક દંમ જીંકર કરનેસું ચુકા, તો
 રબ કરે ઉસ ઉપર ગેજેબ. ૧૭૫. ❀ ખુદાએકી
 ગેએર મોહોબતસેં, જીને દીલ કીઆ હએ
 ખાલીઃ કે ફુનીઆંકી મોહોબતસારી, અપ
 ને દીલથી ટાલીઃ ઈસ રીત દીલ ખાલી કર
 નાં, ખીસે ભરનેસેં હએ ખાસાઃ માલ ઘાયેસેં
 હએ એ ભલા, બે ત્રુટે મનકી આસા. ૧૭૬❀
 બે બેહેશત આહો તો તકવા પકડો, જ્યું ર
 હો ગુનાહથી પાકઃ કે બેહેશત હએ ભગેહ
 પાકુંકી, વાંહાં મુશકો અંબરકી બિછી હએ
 ખાકઃ દૌલત મંદ કે ઘર પએઠને ન પાઓ,

બે પાઉ તુમારે લાગી હોએ કીચડ નો મોતી લા-
 લકે મિંદરં કસ્તુરી જંભીનં, ગુનાહ મએલસું
 ક્યું પએઠો, અએસી જનૈંત બીચ. ૧૭૭. ❀ તકેવા
 કરો ખુદાએસું ડરો; બંદગી કરો જ્યું હએ ફર
 માયા; અલૌહ એક બંચુ જીને બંદગી કીતી,
 બડા મરવબા તો ઉને પાયા; હરામથી લાગો
 હલાલ ખાઓ, જેતા હએ ફરમાયા ખાણા;
 વો હલાલની સમજ કર ખાઈએ, કે લેખે. વે-
 લા હએ લેખા સુણાણાં; ૧૭૮. ❀ રોના મરદખ
 વએ સાયા; બે ખુદાએકે ડરસેં રોવે; રો રો
 ના તો લાલ દેવે, કે ઠંડાઈ અંખીઆંકું હોવે;
 ખુદાએકે ડરસું બે કોઈ રોવે, ઉસકે નએનું
 કું હોવે ઠંઠાઈ; બે ખોઈ ખુદાએકે ડરસું ક-
 રો, તો ફલે તુમારી નેક કમાઈ. ૧૭૯. ❀ ખુદા-

એકા ડર જીસ દીલ વસે, વએ દીલ નિવ હો
 નં ઉબસ; જિને દીલ અપના ઉબસેઆ, દી-
 દારકીતો ઉસે પુગી આસ; દીલ આરીસા દી
 દારકા, જિને ઉબસેઆ. તિનકે પુરે ભાગ;
 રબકે ડરસેં દીલ ઉબસો, સુતા ક્યું હએ ગા
 કિલ ભગ. ૧૮૦. ૬ ડરો ખુદાએકે ખૌશસેં, તો
 રહો સહી બીચ અમનો અમાન; સબ ભૈલિમ-
 સેં એ ડર બચાવે. તુમારા હોવે નિગેહબાન;
 ખુદાએસેં ડરે સો ફરમાયા કરે, ન કરે કુછ
 ઝૌર અમલ; ન શારાબ પીવે ન બેઆબ ખા
 વે, તો હાકિમ પકડે ઉસે કીસ બદલ. ૧૮૧. ૬
 વાજંગી તો હોવે મોમિન મોહ ઉપર, એ ડર
 ખુદાએકા હોવે ઉસ દીલ; કે ખુદાએકે ડર
 થી બદી ન કરે, ઝૌર આછે કામ કરે વિલવિ

લઃ ઘટ મોમિનકા મિંદર હએ, ડર ખુદાએ
 કા હએ દીવા ભીતર ઃ કે જીસ મિંદર મેં દી-
 વા જલે, તો બાહેરથી રોશન દીસે વએ મિં-
 દર. ૧૮૨. જીસ મિંદર મેં દીવા રોશન, વએ
 મિંદર દીસે સદા ઉબસ; ઉસ મિંદર મેં રા-
 ભ આવે, નીકલ જવે સખ ચોર નીરાસ;
 આબાદ રહેવે મિંદર સોઈ, રહેનહારે પા-
 વે સુખ ઔર ચએન; ધણી નફર દોં મોલ
 કર બએઠે, ખુશી મને દીન ઔર રએન. ૧૮૩
 કુંરજં ચુકાનાં આપણાં, એ લી હએ ધીન-
 કા કામ; કે પારફી દમડી, આપ ઉપર ન રા-
 ખીએં વામ; ધીનકા કામ તો બોહોત બોહોતે
 રા, પણ એ સખસેં હએ લડેરા; બે ફરમા
 યા શાહે ઔલીઆ, હજંરત અંલી સવેરા.

૧૮૪. જરૂર હોવે માલમેં ઉસકે, બે કોઈ
 દેવે જંકાત; જંકાત દીએ જરૂર માલકી, સ
 હી કર માનો યેહ ખાત; જંકાત સંવ ઉપર
 અડાઈ, બે ગુજરે એક સાલ; જિને દીઆ
 ઈમાનસું, ઉસકા હલાલ હુવા માલ. ૧૮૫. જ
 તલકલ કરો ખુદાએ ઉપર, તો હોવે કામ ત-
 મામ; ઉતમ કામ બે કરને આહો, તો નિત
 લેનાં ખુદાએકા નામ; બે કાંમ કરો સો સો
 પો સાહેબકું, કે તું હી કરે સો ખાસા; તો
 સબ કામ હોવે ખાસા, ઓર પુગે મનકી
 આસા. ૧૮૬. જ તન મન ઓર પ્રાણકું વો,
 ખાને પોને સેંથી હોવે આહાર; અને જીવ
 કું તો આછા આવાજં સુણીને, હોવે આધા
 ર; નામ ઈલા હીને કલામ રખાની, આછે

આવાજેથી પડો ગીનાંન; જીવણાં તો સુ-
 ખ હોવે; ઔર મનકા ત્રુટે અભે માન; ૧૮૭.
 ધીન અપના દોસ્ત કરો, ને દોસ્તી તુમ કી
 આ આઓ; સખથી ભલા દોસ્ત ધીન હ-
 એ, જીસથી સખ કામ છોટક પાઓ; નમા
 જં પડો રોજે રાખો, સખ બંદગી કરો જ્યું
 હએ ફરમાયા; શરાબ બેઆજં ઔર ને
 મનાએ હએ, સો છોડો તો સખ કામ છો
 ટકા પાયા. ૧૮૮. ને આપ ધીન ખુબી આ
 હો, તો નિત ઉઠ અધકી કરો કીરીઆ; કિ
 રીઆ બેડીમેં જોકોઈ ચડે, ઉસે બોહોત
 લાલ દેસી એ ધીન દરીઆ; ઔર ધીનકા
 ફસાદ લાલચસેં હએ, લાલચસેં હોવે
 ધીન ભંગાણ; ને આપ હીસાબથી અદ-

કા લેણા, લાલચસેં સંભાળ હોવે અબાણ.
 ૧૮૯. પોં હોંચ્યા મકસુદ દોનુ જહાનકા,
 જિને કતેહે પાઈ અપણે ધીનઃ કે ધીનકી દો
 સ્તી ઉસ દીલ વસી, દુનીઆં છોડ ધીન ઉ
 ને લીનઃ જીસ ઉપર કરમ હોવે રબકા, ઉ
 સકું સુઝે આછી ફીકરઃ કે ધીન માણુક તો
 આપ લેવે, છોડ દેવે દુનીઆં પથર. ૧૯૦.
 ધીન માણુક ઈરફાન ઈલાહી, દુનીઆં પથ-
 ર દુનીઆંકી આહઃ ચૌદા તબક લગ બે
 બે ન્યામત, સો સખં બંણો દુનીઆં ફના
 હઃ ખુદા તો હએ સખસેં ન્યારા, ઔર બે
 પસરેઆ સો રબકા ગુરઃ બે દેહ મએં પન-
 સેં હાથ ઉઠાઓ, તો બાકી. હએ સો રબકા
 બં હુર. ૧૯૧.

નેકીકી ખુખીકાં બયાન

ઉમરોહોમેં તો બરકત હોવે, બે નેક ક-
 રો તુમ અમલઃ ભુરે અમલકે લરકુંતસેંથી,
 ઉમરોહોમેં હોવે ખલલઃ નેક કંમાઈસેંથી
 ભાઈ, જીવનકા સો ફલ પાવેઃ બે કમાઈ
 નહીં નેક, તો ફોકટ જનમ ગંમાવે. ૧૯૨
 નેકી કરો ભાઈ મોમિનો, સંગ બદી કરન-
 દારઃ ભાઈ તોતું સહી હોવે, ઉસ ઉપર સ
 રદારઃ નેકી કરો ભાઈ ઉસ સંગ, બે કરે
 ખુરાઈઃ તો સહી ઉસ ઉપર હોવે તેરી,
 બોહોત બડાઈઃ ૧૯૩. ખુરે કાંમમેં ઢી-
 લ કરનાં, એલી હએ દૌલત નીશાનીઃ
 ખુરાઈમેં ઢીલ કરનાં, એલી હએ નેકી

પિછાનીઃ જીસે દૌલત રખને દીતી, સોઈ
 નેકી કમાયાઃ કે બુરે કામ ઉપર, અપના દી
 લ નહીં ચલાયાઃ ૧૮૪. જી ભુરાઈ કરંતે જો
 કિસે દેખે, તો આપ નજર ચુકાણીઃ દીલ
 ભીતર રાખે, નાહી, ના કહે વચ્ચે બાહાણી
 ; તો બોહોત બડાઈ ઉસકીહોવે, સખ જો
 યો યેહ મોટાઃ જો અચ્ચેબ પારકા સખકું
 કહેવે, તો સખ કહે યેહ ખોટા. ૧૮૫. જો
 નેક ફાંઆલ કહેવે સદા, તો નેકી વચ્ચે સ-
 હી પાવે; જાએસા ફાંઆલ નીકાલે બંદા,
 તજેસા આગલ આવે; રહેમત ઈલાહી
 ઉમેદ રાખો, માગો આગમ ભલાઃ કે આ-
 નથી કાલ ખુલ પામેસી, ખુલ કરેગા અ-
 લાહ. ૧૮૬. જો નેકીકે દીલ હૈયેં નુર રખાની.

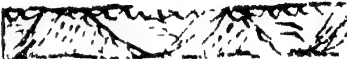
ਕੇ ਹਰਦੰਮ ਉਸ ਦੀਲਾਂ ਵਸੇ ਰਖਕਾ ਜੁਰ ॥ ਕੇ ਉ-
 ਸ ਦੀਲ ਘਟਰਾ ਲੀ ਨੇਕ ਗੁੰਗੇਰੇ, ਪਲ ਪਲ ਵਸੇ
 ਰਖਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ॥ ਨੇਕ ਹੋਤੇ ਤੁਮਕੁੰ ਨ ਲਗਤੀ ਕੁਝ
 ਘੇਰ, ਜੇ ਹਰਦੰਮ ਕਰੋ ਨੇਕ ਘੰਦਗੀ ਕਾਮ ॥ ਅ-
 ਲਾਹ ਐਕ ਪਾਕ ਘੰਗੁ ਘੰਦਗੀ ਕਰੋ, ਤੋ ਵਮ
 ਦੀਲ ਹੋਵੇ ਰਖਕੇ ਜੁਰਕਾ ਮੁਕਾਮ ॥ ਰਖ ਕਾਰ
 ਣ ਜੇ ਤੁੰ ਕਸਾਈ ਕਰੇ, ਤੋ ਨੇਕੀ ਕੁੰਵਤ ਸ-
 ਹੀ ਹੋਵੇ ਤੇਰੇ ਦੀਲ ॥ ਤੋ ਈਮਾਨ ਤੇਰਾ ਹੋਵੇ
 ਘੰਗਾ, ਐਰ ਨ ਹੋਵੇ ਕੁਝ ਈਮਾਨ ਮੇਂ ਘਲਘ
 ਈਮਾਨ ਜੇ ਸੁਧਾ ਤੋਂ ਕਸਾਈ ਕਰ, ਕਾਰਣ
 ਰਸੁਲ ਐਰ ਆਲ ਰਸੁਲ ॥ ਈਝੇਂ ਕਾਰ
 ਣ ਜੇ ਕਸਾਈ ਕਰੇ, ਤੋ ਸ਼ਾਕਸ਼ ਅੰਤ ਕਰੇਂ ਗੇਂ
 ਜੇਹਰਾ ਪਤੁਲ ॥ ੧੨੮ ॥ ਜੁਦਾਈ ਪੀਘੜਨਾ
 ਆਗ ਕਠਨ ਹਐ, ਦੌਗੰਘ ਆਗਥੀ ਐ

આગ ભારીઃ ધૌળાંખ ડરથી અમલ નેક
 કરે, ભજેકે ધૌળાંખ આગ હએ દુશવારીઃ
 જીસકું આવા રખ નીલનેકા, વએ ગુના હ
 ન કરે, કે બીછડુંગા રખ દીદારઃ તો બે
 કોઈ હએ તાલીબે મૌલા, ઉસ મન ધૌળં
 ક ડરથી એ ડર હોવે બિશી આર. ૧૮-૨-૦
 ખુબ ખખત તો ઉસકા બાગો, જીસકું સિર
 જનહાર સંગ પરતીવઃ કાંમ દુનીઆ ધીન
 સખ ઉસકું સોંપે, એ હએ સાચે મોમિનકી
 રીતઃ જીવ તન બેર છોર ઈમાન, એ સખ
 તુજકું રખને દીઆઃ દીલ તાલા ખોલો એ
 ઘર ઉસે સોંપો, શરમ ઉસેં જિનેં પએદા
 કીઆ. ૨૦૦-૦ ગનીમત મિલી ઉસ કીસીકું,
 બે કોઈ તાબે હુવા અપને ખાલકું; મૌત હયાતી

ને રોજીં તેરી, એ સંખકા વો હએ માલકે ;
 બે મારે જલાવે ને ખાણે દેવે, ઉસકી કરો
 નિત બંદગી ; બે ફુનીઆ કારણ પર બંદગી
 કરે, તો ખરાબ હોવે. ઉસકી જીન્દગી. ૨૦૧
 બંદગી કરો ખાલિસ્. ખુદાકી, ઉમેદ નં રા-
 ખો એકતિલ તાર ; ખાલિસ્ બંદગી ખુદા
 મિલાવે ; સુખસું પાવે રખૈકા દી દાર ; બે
 ઉમેદ આહાવે સો ખુદાસું પાવે, સો ઉમેદ
 સખતું લાલચ બન ; બેહેશત પાયા તો
 કયા બડાઈ, પુરખ મિના જ્યું ઔરતમાન
 .૨૦૨. મોમિનકાં તો માલ ગંનીમત, બે
 કોઈ હિકમત પાયા ; બડી હીકમત તો એ
 બાણો, બે કુફર છોડ ઈસલામમેં આયા ;
 સારી ઉમરો હો ખોવે ત્રાંખા સોના કરતે,

સીખે હીકમત બુવલીઃ પલમે દુશમન ખુ
 દાએકા હોવે દોસ્ત, એ હીકમત ફરજંદ
 શાહે મુરતબં અંલી. ૨૦૩. ॥ ઔલીઆ ખુ
 દાએકી બાતાં કરો, તો રહેમત હોવે ના
 જુંલઃ જિને કુફર તોડા ને ધીન જગાયા,
 સરવર સબ વલીયુંકે કાંમીલઃ તો પંજતન
 રબને પાક કીએ, પીર હોવે જે ઉનકી આ-
 લઃ જે રહેમત રબકી આપ ઉપર ચાહો,
 તો નામ ઉનકા લ્યો હર હાલઃ ૨૦૪. ॥ સ
 કાઈ દીલકી સો ઈમાનસેં, જીસકા સો ઈ
 માન હોવે કામિલઃ ઉસ મન નહીં જુદ
 ન હોવે કીના, વએ જુરે અમલકા ન હો
 એ આંમિલઃ જે દીલ સાફ હોવે, તો નિત
 ઉઠ બંદગી ચાહાવે, ઔર ચાહાવે નેક ક-

માઈ; હરામ ખાણે ઝુંહ બોલાણે સેં ન કરો
 ઈમાન અંધેરા, તો પાઓ દોલ સફાઈ. રબ.
 આછી બંદગી સોઈ બંણો, બે કરે આછા
 ખાસા નેક કામ; ગંરીલ યતીમ દાજત મંદ
 સખસેં નેકી કરો, તો હોવે તેરા નેક નામ;
 નેકીસેં સખ દોલ શાદ રાખો, ઔર તુરાઈ
 ગંફલત કરો સખ દૂર; તો સખ દોલ મને
 હમે સિરજન હાર, સો તુજ ઘરમેં કેરે
 રોશન તુર. ૨૦૬. ખમીસ શનીશાહર દો
 એ શંખે હે, બરકંત બનો; તુસાફરી સફર
 ચલનેકું ભી, ખુબ હમે પહેછાનો; ધોએ
 વેલા બરકંત બનો, ઉત્તમ કામકું હમે લ-
 લી; એ સુણો સમબે યાદજ રાખો, ફરમા
 યા શાહે મૈના તુરતેનં અંલી. ૨૦૭ સખ

બંદેકું લાલુંમ હએ, બે કરના ખાલેક અપ-
 નેકી એબાદતઃ સખ ખલકેતકું રાંછું રખ-
 ના, મીઠી નેઠી કરના આદતઃ ખોહોત ખો-
 લના બેમશરફકા, સો ઈબાદતમેં હએ તુ
 કસાંનઃ બડી બંદગી નેકી ચેહ હએ, ન આ-
 પ રંજ ન કિસકું રંબેન. ૨૦૮.

ખયાન સખરવ શુકર મીગોયદ-

પુશખખરી હ્યો આપ જીવ, જખ સખુ
 રી કીતીઃ જસ બંદેને સખર કીઆ, તિસે
 ફતેહ રખને દીતીઃ કોઈ દુખ દેવે, તો સખ-
 ર કરનાંઃ તો ઉસથી તું સહી જીતેઃ ઐસા મ-
 નમેં ધરનાં. ૨૦૯. સખુરી તેરી તુજ ફતેહ
 દેવે, જસ કિસી ઉપર આવે લલાઃ બે વએ

સખુરી કરે, તો ઉસંકું કૃતે. દેવે ખુબે આપ
 અલૌહ; સખુરી કરન હંરંકું રખ દોસ્ત રા-
 ખે, આપ રખ કરે અંત પીઆર; બંદા લલા
 બએ બે સખુરી કરે, તો કઠન વેલા રખ હો
 વે ઉસકા યાર. ૨૧૦. ફકીર કૌમિલ સંગ
 બે બએઠે, તો શુકર કરે અદકેરા; ફકીરી
 મેં તો શુકર કરનાં, સંગત સીખો વએ સવે-
 રા; ફકીરંકું સખર કરના, સબ હાલ મંને
 શુકરાનાં; સખતી નરમી એ સખ ન્યામત,
 રખ સેંથી પીછાના. ૨૧૧. સખતી છીપાણી
 મોમિન ભાઈ, બે કુદ આપ ઉપર ભીતે; એ
 મુરવંત નિશાની મોમિન કેરી, ઝૌર ચેહી
 સખરકી રીતે; મોમિન ઉપર આવે બે સ-
 ખતી, સો સખરસેં છીપાવે; તો ખુદાએકી

દરગાહમાં સપુરી બદલે, બો હોત અજર
 પાવે. ૨૧૨. બો હોત સખતી જીસ ઉપર આ
 વે, સચ ઉસ ઉપર હોવે આસાનીકી આનંદ
 કે સખતી પીછે હમે આસાની, એ નુકું તા
 કલામ રબાનીસેં પિછાન; મોમિનકું બે
 સખતી પોંહોંયે, ઉસ પીછે સહી હોવે આ
 સાની; તો દુનીઆમાં જિને કસણી સહી,
 વોહ આકેબતમાં હોવે જનૈત મકાની. ૨૧૩.
 દીલકી દારૂ બે આહો, તો રાજીં રહો રબા
 કી રબૈં; નરમી સખતી બે કુછ પોંહોંયે, તો
 કહો હમેં રાજીં જ્યું તુમારી રબૈં; દીલકું દુઃખ
 ચેહ, બે માલ મેહેરી પુતર ધીઆ; એ સખકું
 હાજર આહાવે; આપદ એ બે એ સખ રબકા
 , રબ આહે રાખે આહે ઉઠાવે. ૨૧૪. ખરાબ

હાંલ ને મોમિન દીસે, ભુખા દુનીઆં માં હીં;
 ખુદાએકે નજંદીક ઉસે ઈજંત ઘણેરી, વા
 હોં વોહ ખરાબ નાંહીં; ફકીરેકું ઈજંત ખુદા
 એ પાસે, ને ઈસ દુનીઆંમેં હએ ખરાબ; દુ
 નીઆંકા તો ઈતબારં નહીં, એ તો ફનાદ હો
 વે શીતાબ; ૨૧૫. ❀ જિનેં આપ તનકું વારા,
 રબ યાદ વસે ઉસ મન સારી; એ ભલા હએ
 ઉસથી, ને લાલ માણક પહેને ઔર પહેને. ૬
 પડે જંરતારી; ખુદા તો નીચેંત ને દીલ દેખે,
 ન દેખે સુરત ઔર લાંબાસ; અતલસ પહે
 ને તો ક્યા હુવા, ઔર ક્યા હુવા ને પેહેન્યા
 કરબાસ. ૨૧૬. ❀ આછા ખાસા અએસા
 આરામ પાઓ, ને તુમ રાખો મન ઠેકાંચે; હ
 લાલ કમાઈસેં રબ રોજ દેવે, આપ મન સં

તોખો ઉસી પેહેનડે ખાંગે; આપ મનથી પા
 પ ઝુઠ નિકાલો, ન કરો તુમ પાપકા ખોજ;
 તો અદકા તોલાગે વેલા હોવે, તુમારી નેકી કા
 ખોજ ૩૨૧૭. તેરી રોજીં તુંજકું ટુંઢે, તું આપ
 મન કર આરામ; એક એક દાગે પર લીખા
 હએ, સો ખાણે વાલેકા નામ; જિસ દાગે
 તેરા નામ લિખા હએ, વહી આવે તેરે મુખ;
 લાખ કરોડ બે તું હએ સંગારે, સો ફોકર
 કરતા હએ દુખ. ૨૧૮. ખુદા હરએક કી રો
 જીંકા બંમિન હએ, એ હદીસ શાહે મરદાન;
 બંદા તું કાંએ રોજીં હરામ ટુંઢે, રોજીં તુજે
 દેવે આપ રહેમાન; આદમીં હોએ કીસી કા-
 મકાં બંમિન, તો ઉસકા તુજે આવે યકીન;
 તો યકીન ક્યું નહીં રખતા હએ રબ ઉપર, કે

રોળુંકા ભંમિન હએ રજિલ. આલમીન. ૨૧૯.
 ૨૫ ઉપર બે ચકીન કરે; કે જિને મુઝે કીઆ
 હએ પએદા; તો રોળું મુઝે વોહી દેવે, બે સ-
 બકું હએ રોળું દેહુંદા; તો ઉસ ઘર નિત
 મહેમાની રહેવે, આપ ખાવે ઓરકું દેવે ભ-
 તા; ઉસકી હાંડી નિત બેશ કરે, સદા રે
 દેવે ઉસકા સુબા તતા. ૨૨૦. મરદકી ઈજં
 ત ઉસ મને હએ, બે મીલે ઉસ ઉપર કરે
 સંતોક; ઘર ઘર કુંહતા ન ફિરે, અપની ઈ-
 જંત ન ખોવે ફોક; જિને રોળું દીની સો ઈ-
 જંતભી દેવે, બે ઉસ રોળું તુમ કરો આરામ;
 જિને ઉસ રોળું આરામ કીઆ, ઉને ઈજંત
 પાઈ ઓર બડ્યા નામ. ૨૨૧. બે તુઝે. મિ
 લે સો બોહોત કર બાંગો, તો સારી ઉમર ક

શે બાદશાહી; જિને ભે મિલાં સો થોડા ઘણાં
 કીઆ, ઉને સારી ઉમર ગંમમેં ગંમાઈ; સુખ
 દુખ બિકે ઈસ દુનીઆં બાબંર, સુખ છોડ કાં
 એ દુખ મોલ લેઆતે, કે આપ કિસમત નહીં
 રાજી રહેતે, કિસમતથી અધકા હુઆ ચાહ
 તે. ૨૨૨. જે કોઈ રોજી રીજંક પાયા, ઔર
 આકીમત પાયા અપાણી ભંત; તો પુરે લાગ
 ઉસકે લાઈ, જે શુકર કરે વએ દિન ઔર રા-
 ત; બંદા એક ચાકરકું ખાણે દેવે, સો નિત
 ઉદ ચાહાવે ઉસસેં ચાકરી; સિરજન હારતો
 શુકર ચાહાવે, ખુશ આબે ઉસે શાકરી. ૨૨૩.
 રખાં કી ન્યામત શુકર કરનાં, જે ન કરે તો
 બિગાડે અપાણી ન્યામત; કે આપ માલ વ-
 એ ન સંતોખે, હરદમ ચાહાવે માલ કસરત;

કે માલ મુઝે હોવે અદકેરા, સખ દુનીઆં
 માલ મિલે મુજ; ઈસ ફીકર થી ન ખાવે ન
 પેહેને, ઈસ હવાથી ઉમર કા દીવા બઝે બુ
 જ. ૨૨૪. ન્યામત પાઈ ને શુકર ન કીઆ,
 તો ના શુકરી ન્યામત કુ લે બઝે સી; ન્યામત
 પાઈ તખના ચેતેઆં, તો ન્યામત ગઈ પીછે
 પછટાએ સી; હયાત દુનીઆં ન્યામત તો ફ-
 લ દેવે, બે શુકર ઈખાદત કીન; બે એ ન
 કરે તો બિને દીતી હયાતી, સો ભેવે હયાતી
 બીન ફલ છીન; ૨૨૫. સખ ગૈમ પીછે હમે
 ખુશ હાલી, ઔર દારૂ હમે સખ દુખાણે કું;
 સખ સખતી પીછે હમે આસાની, સમઝાઓ
 દીલ અપણે કું; દુનીઆં બંદી ખાના હમે મો-
 મિન કું, ઔર કાફર કું હમે જનૈત ઠામ; મોમિ-

ન દુનીઆ સખતી બદલે, અંત પાએ સી દુ
 રાં કરસર જનત મુકામ. ૨૨૬. ॥ નેક આદમી
 બે દુખ પાયા, તો જનનો રહેમત રખે ને ભિભ
 ઈઃ ઔર ફાસક બે દુખ પાયા, તો કરતુત સે
 ભલા ઉસ ઉપર આઈઃ અયુબ નબીકા દુખ
 ડા રહેમત, બે કીડે પડે સારે અંગઃ ફિર ઉન
 દુખા ઈસ ભલા, બે લડતાયા મુસા નબીકે
 સંગ. ૨૨૭. ॥ મનવારં કરો જિને દુખ દીઆ,
 સો ખીજેલ થાએ સી ધંમોધમઃ તું મનવારક
 ર વચ્ચે ખિજેલ થાએ સી, તેરા કુછ ન હોએ
 સી કંમઃ જિને દુખ દીઆ સો શરમિંદા હો
 એ સી, બે તું બોહોત કરે મનવારઃ એ બાત
 સુરુગો ભિખો સીને પારીઃ ફરમાયા શાહિના
 મદાર. ૨૨૮. ॥ બુરસા દાયમ આપ મનખાના,

और उपर गुरस्ता न करींमें ; गुरस्ता दांठें
 मनमें धुंआओ, भु दांठे के गुरसेसें करींमें ;
 छिमांम हुंसेनके मोंहों भुप्यारक पर, लांधे हा
 यथी पटी गैरम आंश ; गुरस्ता सज्ज आ-
 प मन आया, कुरमांया तुं आंमैद जाश. रस
 गुरस्ता न करींमें धीरज धरींमें, सज्जरो तौ
 शीक करींमें रक्षिकें ; शुकर भुदांमेका साथी
 करींमें, लो भुदा तुमारा होवे शक्षिक ; मे तन
 मन तेरा तो सुज पावे, मे हरदम शुकर करो
 तुम आहत ; शुकर सज्जुरी आहत हुं छिमा
 की, केंपुल हुं छिमा की छिमाहत. २३०. ॥

अथान पीरी व भर गैंकां.

अजर देगा छिमां तकी, जज सक्षेदी आछि

તેરે રીશ; અબ તોશા કરલે રાહકા, કે સ
 ફર આયા હ્યે તેરે પીશ; અબ છોડ ઈ-
 મારત ઘરકી, આપ ઘર ઠમ્બેરાઓ ગોર;
 કે સાંજ સુખો હ્યે ઉઠ ચલના, બઈ
 બસના હ્યે ઉસ હી ઠોર. ૨૩૧. ॥ બુડા-
 પા વાધાઈ મૌતકો લાયા, ચેતો ભેગી કરો
 કમાઈ; ઉજલે બાલ અબ દીન આયા, કા
 લે બાલ રાત સુતે ગંમાઈ; કાલે બાલ જ-
 એસી રાત ગંજલતકી, વચ્ચે ઉમરોહો તચ્ચે
 સી ગઈ; સફેતી સુખો હુઈ દેખો ચેતો, અ
 બતો પુંજ થોડી રહો. ૨૩૨. ॥ બુડાપા ખ-
 બર મૌતકી કેહેવે, નિરાસ કરે સો હૈયાતી
 સેતી; અબકે બેતું અંત લોભાયા, તોતું બો-
 એસી ઔર કોઈ લુણુસી ખેતી; દુનીઆં સરા-

મેં તું હએ મુસાફરં, રાત ગઈ બેથે કાલે
 બાલક સંકેદી સુબોહં હુઈ, હુઈ મલને
 વેલાં પડા હાલ ચાલ; ૨૩૩. સખ રોગથી
 બડા રોગ બુડાયા, બે જવાનથી હોવે પી-
 ર; તો સખ રોગ આકર ઉસ ઘટ બએદે,
 પલ પલ ઘટે આરામ શરીર; જવાની મેં
 કરલે ઉત્તમ કમાઈ, બુડાપે મેં ન હોએ-
 સી જવાન; બે બૂડા હુઆ સો ભેંગી ચે
 તો, બાઈ તું તો હએ કોઈ દમકા મહેમા-
 ન. ૨૩૪. બુડા પાં નહોં હએ ઉમરોહ
 માંહે, કે અબ ઉમરથી ના કુછ હોવે ફ-
 લ; સુણના દેખના સુધ બુધ તેરી, એ
 સખ મેં પડા હએ ખલલ; અબ દુનીયા
 થી ના લજંત પાએસી, ન બંદગી કર સ-

ગસી ઈસ કાયા; જતા વચ્ચે જિને જવા
 નીમેં ખાયા પીઆં દીઆ લીઆ, ઔર
 વો હી આકે ખત કમાયા. ૨૩૫. જબ
 ગઈ જવાની યાદ કરે, તો બોહોત આપ
 દીલ મને પસતાવે; એ પસતાના ફોકટ
 ભાઈ, જવાની ફિર નહીં આવે; નહીં ફિ-
 રે નદી એ પાની બેહે ગયા, નહીં ફિરે જ-
 વાની એ ઉમરો હો ગઈ; જવાની મને જિ-
 ને બંદગી કીતી, બોહોત વચ્ચે કમાયા સ-
 હી. ૨૩૬. ઉમરો હો કી બાકીં અમુલક
 હચ્ચે, સબ માલસેં કરીએ પીઆર; એએ
 કદમ ઉમરો હો અધકી પાઈએ, તો મુલ
 દીજેં સારા સંસાર; ઉસ દંમ આછી કમા-
 ઈ હોવે, કે તોબા વેરી હોવે કુંબુલ; એક

દંમ ત્રાંખા સોના હોવે, ભેદેશત લેણેકા
 હોવે સુલ. ૨૩૭. રોશન કર ભાઈ નૂ-
 ર ખુડાપા, ગુના હસેંથી મત કર અંધેરા;
 ઈસ નુર ખુડાપે કરો કમાઈ, તો રોશન
 હોવે દીલભી વેરા; રખેન જવાન મસ
 ત હોએ સુતો, આયા ખુડાપા રોશન
 દીસ; અખ ભગ ઉઠ કર લે કમાઈ, નહીં
 તો રખ કરસી રીસ. ૨૩૮. ખુડાપાં આ-
 યા ચેતો ભાઈ, ભેર ભેર ક્યા ફેદેવે; મલ
 ક મૌતકા સિરપર આયા, કોઈ ગાફલ
 હો મત રેદેવે; લડકે જવાન ખૂડે જંઈક,
 મત બનો મૌતકું દૂર; મૌત નજંદીક દેખ
 ખુદાએ સું કરો, તો તુંમ દીલ વસે રખંડા નુ
 ર. ૨૩૯. જે આપ મન નસીદત આદે

તો મૌત યાદ કરો એ નંસી હિત હએ ખા-
 સી; કે આખર મરેનાં ઘોર ઘર કરનાં, દુ-
 નીઆડા સાથી કોઈ સંગ ન આએસી;
 જિને એ બુઝા ઉને લોભ પાપ છોડા, દુ-
 નીઆંથી હો બએઠા નિરાલા; વાએનં
 નસી હિત યું ગુન હુઈ, કે છોડ દેવે દુની-
 આં કરાલા. ૨૪૦. માતા પેટ સું બે બા-
 લક નિકલા, ઉસકું મૌતકા આયા પએ-
 ગાંમ; કે દુનીઆંમેં આયા વએતો મરસી,
 દુનીઆં તો હએ ફના હ મુકામ; માતા
 ઓદર સું બાહાર આતે, બાલક રોવે ઉ-
 સ ઘડી; કે અબતો મએ દુનીઆંમેં આ-
 યા, કાલ મૌત આ મુજ પર હોવે ખડી.
 ૨૪૧. મરના જિને સચકર માના, ઉ-

સે દુનીઆમાં ક્યા કરની હએ પુશી; ઇ-
 સ બુજ્ સાથ બે પુશી કરે, તો પુશી નહીં
 એતોં હએ બે હુશી; પર મુલક બતે ઉમ-
 રોહો ઘટે, દીલના કહેવે એ મુલક મેરા;
 તો દુનીઆ મુલકસું કાંદે દીલ બાંધો,
 દીલકું કીને બતાયા કે એ મુલક હએ તે-
 રા. ૨૪૨: ૬. બે આપ અંજલ બંદા ચકીન
 બાગે, કે દુનીઆસે મુઝે હએ બાગાં; તો
 દુનીઆ ઉમેદ મગૈર ના રહે, બને કે
 યે હએ ખોરા વસાણાં; અંજલ અપની
 ચકીન કર બનો, કે સદા રહેણાં નહીં ઇ-
 સ બહાન; તો દુનીઆ ઉમેદ સહી કમ
 હોવે, પલ પલ ઘટે અભેમાન. ૨૪૩: ૬.
 આપ મૌત બીસારે દીલ અંધેરા, જ્યું બી-

ન સરાણું કાટ. બરી શમશેર; દીલ રોશ-
 ન માહો તો મૌત યાદ કરો, ઉઠતો બચ્ચેઠ
 તે અબેર સવેર; ભે અપના ચલના યાદ
 કરે, ઉસથી ના કુછ હોવે બદી; કે બંદા
 પાણી ગંધા હોવે, ગંધી ન હોવે ચલતી
 નથી. ૨૪૪. ❀. મૌત યાદ કીએ દીલ રોશ-
 ન હોવે, હરદમ મૌત કરના યાદ; એક દિ-
 ન એસા આએસી, ભે ઘર ઉઝાડ હોવે
 ઘૌર આબાદ; ધૌર મનેબ ઘર કરોગે,
 ઘરમે બસેંગે ઔર કોઈ; એ સુણુ કર જે
 કોઈ એતેઆ, રોશન હુવા હમે દીલ સો-
 ઈ. ૨૪૫. ❀. ભે યકીન મૌતકા તુઝકું હુવા,
 કે મરના આખર હમે મેરા; તો હરદમ તું
 નેકી કમાવ, તો સંવરે બંહેર બાતિન તેરા;

એ બડાઈ જો તુમને પાઈ. તો ઈસ બડાઈ
 હું ફિર નહીં મૌત; એ બંડાઈ તુએ બેહેશ
 ત લેજીએ સી, ઉસ બેહેશત મેં કભી ન
 આવે ફૌત. ૨૪૬. ❀ મૂલકિલ મૌત તો સ-
 બ પર આવે, સબ બંદે કી લેજીવાં હયે બં-
 ન; ઈસ મરને આગલ જો મર્યાલી, સો મ
 ર કર પાવે અમન મકાન; અએસા મરના
 જો મરજીને, ચાસિલ. હું વોહ કામી લં. ફ
 કીર; એ દરજ્જા પાવે સો વલી ફિલાવે, એ
 ફરમાયા હજરત આપ અમીર. ૨૪૭. ❀
 જોસ બેહેશત મેં મૌત ન આવે, સો હો તખ
 ત ખુદા કા બંન; ખુદા તો સબ ઠોર મેં બ
 સતા, ખાલી નહીં કોઈ ઉસ બીન મકાન;
 સબ કુલ ઉસ મેં વોહ સબ મેં, બાહર બી-

तर हये लरपूर; अयेसा समज ने ठ-
समें भिल्या, सो जा मौत हुवा उसका नु-
र. २४८.

**६२ सिद्ध त नेक सोह
जत व होस्ती भीगोयद-**

ने नेक सोहजद पाछंयें अेक दंम, तो
गनीमत बगो। वये दंम; के अेक दम कलमा
कुकर टुटे, अेक दम तोजा करे गुनाह गुंम;
अेक दम त्रांजा सोना होवे, पारस लेटे पडे
टंकसाव; अेक दम मोहजत मौला वसे जो
छुट पडे सज्ज बंजल. २४८. नेक सोहजत
अपतीआर करो, तो लुरे लोकुंसे रहो अमां
न; नेक सोहजत की परकत सेंथी, लुरे की
लुराछिन पोंहोंये आंन; दुशमन लुराछि करे

સો તુઝે નાં પોંહોં ચે, બે તેં સંગાતી કીઆ
 નેક; સંસાર ભુરી ભલાં સખ તુઝ થી ભાગે,
 બે આપ મન વસાઓ અલૌહ એક. ૨૫૦. ❀
 દોસ્ત કી માર બોહોત દુખ લાગે, બે કિસે .
 દોસ્ત આપેં દેવે માર; ઔર કે હાથ સેં પથ
 રબી હલકા લાગે, દોસ્ત કે હાથ સેં ફુલબી
 લાગે ભાર; કે હમારા દોસ્ત પીછાન ક્યું
 મારા, ચેહ તમ મેન લાગે ગેમ; મોમિન અલૌ
 હ પીછાન ગુનાહ કરે, વખે રોજીં દેવે દેખો
 કરમ. ૨૫૧. ❀. મિલનેં જમો મરદ સેં અએસા,
 જએસા તુઝે કરે મનવાર; થોડી બડાઈ દેવે
 તો થોડા મીલો, બોહોત દેવે તો મીલો બો-
 હોત વાર; બંદા મીલના મીલન હાર સંગ,
 સદાન મીલે એકી રીત; તો થોડી બંદગી બો-

હોત નિવાળે, અમ્મેસે સાહેબસું ક્યું ન કરી
 એ પ્રીત. ૨૫૨. ૭. જે પ્રીત મિંતર ગાંડી આ-
 હો, તો ન રાખો પરદા અંતર; કે મિંતરકા
 ઠામ તો દીલજુએ, તો દીલજી હએ મિંતરકા
 ધર; દીલ કરો ધર મિંતરકા, સો મિંતર કરો
 સુખહાન પાક; જુસ દીલ પાક વસે સો પાક
 હુઆ, ઝૌર સખ દીલમે પડીઓ ખાક. ૨૫૩.
 ભાસુંકા બીછડના સહો બુબે, હએ આપ દી
 લકા જલાપા; જે બાઈ કરો તુમ દુનીઆં માં
 હે, સો બીછડતે બોહોતરહે કુડાપા; પ્રીત
 ન કરીએ અમ્મેસે મિંતરસે, જે બીછડતે
 ન લાગે છીલ; મિંતર કરો જે સદા સંગ રહે,
 સો આપ પાક હએ રખિલ જલીલ. ૨૫૪. ૭
 ધીનધારી જે અધકી સાહો, તો સંગત કરો બિ

ਸੇ ਹਯੇ ਮੋਹਯਤ ਧੀਨ; ਧੀਨਕਾ ਭੁਲੇ ਨਹੀਂ ਧਾ-
 ਨਾ, ਉਸੇਸੁੰ ਮਿੰਤਰਾਧਿ ਮੰਤ ਕੀਨ; ਸੰਗਤ ਕਰੋ
 ਧੀਨਧਾਰਕੀ, ਨਿਤ ਭਯ ਯਯੇਠੋ ਉਸਕੇ ਪਾਸ;
 ਹੀਂਗਕੇ ਯਾਸਨਮੇਂ. ਹੀਂਗ ਯਾਸੇ, ਫੁਲੀਂਕੇ ਯਾਸ-
 ਨਮੇਂ. ਹੋਵੇ ਫੁਲੀਂਕੀ ਯਾਸ. ੨੫੫. ॥ ਪਰ ਮੀਲ-
 ਨੇਸੇਂ ਆਪ ਭੈਂਤ ਰੋਲੇ ਮੀਲ ਯਾਲੋ, ਆਪ ਭੈਂਤ-
 ਮੇਂ ਕਰੋ ਸਗਾਧਿ; ਸੰਗਤ ਵੇਹੇਵਾਰ ਉਨਸੇਂ ਕਰੋ,
 ਜਿਨਸੇਂ ਹੋਵੇ ਧੀਨ ਭਲਾਧਿ; ਆਪ ਧੀਨਕੇ ਪੰ-
 ਥਮੇਂ ਯਾਲੋ, ਸਾਥ ਲੇ ਯਾਲੋ ਧੀਨ ਭਲਾਧਿ; ਨੀ ਐ-
 ਕੀ ਘੰਗੀ ਦੇਖ ਫੁਲ ਕਰੇ, ਈਸ ਰੀਤ ਪਲਪ-
 ਲ ਵਧੇ ਓਮਾਧਿ. ੨੫੬. ॥ ਅਫਕੀ ਦੋਸਤੀ ਕਰੋ
 ਆਪ ਕਰਾਯਾਤ, ਨੀ ਅਫਕਾ. ਹੋਵੇ ਤੁਮਾਰਾ ਦੋ-
 ਲਤ ਮਾਲ; ਆਪ ਮਾਧਿ ਯੇਹੇਨ ਭਲਾਧਿ ਐ ੨
 ਸਗੇ, ਅਹੇਸਾਨ ਕਰੋ ਤੁੰਮ ਸਭਕੇ ਫਾਲ; ੨੫੭

ફરમાવે નેક ખરચ બે ઈન્હો કાંજે, લોકુંભી
 કહે સુણાયા; ચતીમ મીસકીન સોઅંહી બં-
 દ ધુકાના, એ સબ નેક ખરચ ગણાયા. ૨૫૭
 નેકી માબાપ સંગ બે કરનાં, સો આકેબત કા
 રણ આગમ પુંજી ધરનાં; માબાપકા હક
 બોહોત હમે લગતા, સો દીલસેં નહોં ખીસ
 રનાં; કરો માંબાપકી ચાકરી, તો હોવે અન-
 ત લલાઈ; તો સહી આકેબત કારણે, આપ-
 રી આગમ પુંજી ચલાઈ. ૨૫૮. રીઆત
 કરો માંબાપકી, કાલ આએસી પુતર તેરા;
 વએલી તેરી રીઆત કરસી, કમાઈ ફલતું
 પાએસી સવેરા; કિસી બંધે કમાઈ ફોકર
 નાહોં જમતી, જિને જએસા કીઆ તએસા પા-
 યા; તેરા પુતર તુઝકો ચાએસી, જએસા તું

માખાપકું ચાહેઆ; રપદ. જ. ભલા સંગાતી
 વચ્ચે તેસ; જે તુઝે બતાવે નેક કામ; જે નેકી
 તું નહીં જનતા, ઊસકા તુઝકું સીખાવે નામ,
 નેક સંગત વચ્ચે બંધી, જે તુઝે બતાવે નેક
 રાહ; તો સંગત કરો આલ રસુલકી, જે નિ-
 ત નેકી બતાવે રાહ અલાહ. ર૬૦. જ. ઊસ-
 કા મિંતર આકિલ પુરા, તો વચ્ચે ભી હોવે
 એસા; આકિલકું તો આકિલ બાવે, મિંતર
 જમ્મેસે કા હોવે તમેસા; ધોએ મિંતર એ-
 ક ફુજેકું ચાહાવે, તો જે કોઈ ચાહાવે જંત
 ઈલાહી; કે અબાં હતો હએ સુધ બુધ પૂ-
 રા, ચાહવણુ હારેભી સુધ બુધ પાઈ. ર૬૧
 જે ચાહો ખુશ હાલી દીલકી, કે દીલ રહે
 ખુશ ગુલબંર; તો જે બાઈ ખીરાદર ધીન-

કા, ઉનકા નિત કરો દીદાર; બે લાઈ બી-
 રાદર ધીનકે, સો એક ઘર એક જાંઆ; એ-
 ક દુજેકું દેખ ખુશી કરે, જ્યું પીઆસું ભેટે
 પીઆ. ૨૬૨. ❀. દોસ્તકું. બે દોસ્ત દેખે, તો
 નેનુંમેં હમે રોશની આતી; નેન સુખ વસે
 ને મુખ હંસે, હેલસું ભરી રહે ઉસકી છા-
 તી; તો દોસ્તી અએસી પકી કરીએ, બે
 ખુદાએં કાજેં પડે કબુલ; તો દોસ્તી કરો
 સંગ આલ નખી, અંત છોટક દીલાવે આ-
 લ રસુલ. ૨૬૩. ❀. દેખો પ્રીતી દુધ પાની કી,
 દુધ લેતા પાનીકું મીલા; ગંરમ હોનેકે વક્ત
 પર પાની, દુધ બચાવે આપ જલા; ઉછલ
 દુધ સો આગ ખુઝાવે, જલતે પાની કી કરતા
 બચા; ઈસી તરાહ એક દુસરેકી, મદદ કરે

સો દોસ્ત સમ્યો. ૨૬૪. ❀. ધુલ પાનીકા મી-
 લાપ દેખો, અમ્મેસી કરો તું મ મોહો વલ પ્રી-
 ત; મદદ કરો તું મ. એક દુસરેકી, અમ્મેસી
 રખો તું મ મોમિન રીત; એક દીલી પર હકું
 રાજું હમ્મે, આપ હકું. હમ્મે ઉસકા રફીક;
 અમ્મેસો પંદકું યાદ કરો મિત; સાફ દીલી
 હમ્મે સાચા શફીક. ૨૬૫. ❀. નિત ઉઠ સજ્જ
 ન દેખીએ, તો દરી હોવે નેહકી વાડી; ને
 હકા ફલ તો થેહ હમ્મે, ભે દેખીએ આપ
 સજ્જન દેહાણી; બાંગે તો ફલે નેહકા, ભે
 નિત પાંણી સીંચો. દીદાર; હરદમ જુંકર
 ભે કરો, તો તમ મન નેહ વસે આપ સિરજ-
 ન હાર. ૨૬૬. ❀. અકલ ને હુશીઆરી હોવે
 ઉસે, જસકા સો અસલ હોવે ઉત્તમ; કબે

ਕਾ ਯਯਾ ਯੋਲਨੇ ਨ ਸੀਐ, ਨੀਵੇ ਉਪਰ ਹਯੇ
 ਰਯਾ ਕਾ ਕਰਮ; ਪੰਘੀਭੰ ਮਨੇ ਉਤੰਮ ਯੁਧ ਉਸ-
 ਫੀ, ਯੇ ਨੇਕ ਅਸੰਤ ਨੇ ਨੇਕ ਜਮਾਲ; ਆਏ
 ਯੁੰ ਮਨੇ ਉਤੰਮ ਯੁਧ ਨਯੀਯ, ਯੌਰ ਨਯੀਯ
 ਫੀ ਆਲ. ੨੬੭. ਨੇਕ ਮਯਲਿਸਮੇਂ ਨਿਤ ਨਿ-
 ਤ ਯਯਯੇ, ਸੁਨੀਯੇ ਈਲਮ ਈਰਕਾਨ ਈਲਾ-
 ਫੀ; ਨੇਕ ਮਯਲਿਸਮੇਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਯਯੇ, ਗ-
 ਟੇ ਅਗਨਾਨ ਯੌਰ ਈਲਫੀ ਸੀਆਫੀ; ਈ-
 ਲ ਰੋਸ਼ਾਨ ਈਯੇ ਸਾਫ਼ ਆਯਨਾ, ਉਸਮੇਂ ਈਸੇ
 ਹੁਕੰ ਈਦਾਰ; ਯੁਧ ਮਨਯਿੰਲ ਅਪਨੀਕੁੰ ਯਾਯੇ,
 ਯੇ ਕਰਮਾਯਾ ਸਾਫ਼ੇ ਯੇ ਈਸਰਾਰ. ੨੬੮.

ਹਰਯਯਾਨ ਯਧ ਸੋਹਯਤ

ਯੀ ਗੋਯਧ -

ਗਯੇਰ ਈਸਤਫੀ ਸੰਗਤ ਸੇਥੀ, ਮੌਤਫੀ

ਸਮਥੀ ਹਯੇ ਆਸਾਨ; ਕੇ ਭੁਲ ਦੀਵ
 ਤੇਰੀ ਦੋਰਸਤੀ ਨਹੀ, ਉਂਝੇਥੀ ਤੁਝੇ ਦੁਰ ਰਾ-
 ਘੇ ਰੁਹੇਮਾਨ; ਨੇ ਆਪ ਆਂ ਹਾਵੇ ਉਸਕੁ ਆ-
 ਹੀਯੇ, ਐਰਕਾ ਤੋਂ ਆਂ ਹੁਲਾ ਹਯੇ ਫੋਕ;
 ਨੇ ਤੁਝੇ ਆਹਾਵੇ ਸੋ ਸਰਬਲਾ ਹਾਰ, ਦੁ-
 ਨੀਆਂ ਐਕ ਨ ਆਹਾਵੇਂ ਲੋਕ. ੨੬੮. ❀ ਨਾ-
 ਫ਼ਰਮਾਨੀ ਕੀਤੀ ਤੇਰੀ, ਜਿਨੇ ਤੁਝੇ ਨਾਹਕ
 ਗੁਰਸਾ ਦੀਲਾਯਾ; ਅਯੇਸੀ ਪਾਤ ਤੇਰੇ ਦੀ-
 ਲਮੇਂ ਠਾਲੀ, ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਯੇਂ ਤੇਂ ਗੁਰਸਾ
 ਆਯਾ; ਨੇੜ ਛੋੜ ਤੁੰ ਤੇਰਾ ਦੋਰਸਤ ਬਲਾਏ,
 ਪਲਾ ਕੀਓਂ ਨਹੀਂ ਤੇਰਾ ਫ਼ਰਮਾਨੀ; ਦੁਨੀਆਂ
 ਕਾਯੇਂ ਤੁਝੇ ਗੁਰਸਾ ਦੀਲਾਵੇਂ, ਨਾ ਫ਼ਰਮਾਨੀ
 ਕੀਏ ਹਯੇ ਨੀਸ਼ਾਨੀ. ੨੭੦. ❀ ਦਗਾ ਕੀਆ
 ਤੁਝੇਸੇ ਉਥੇ, ਜਿਨੇ ਤੁਝੇ ਖੁਰੀ ਰਾਹ ਘ-

તાઈઃ બે ઉસકે કહે તું બુરાઈ કરસીઃ
 તો તેરે આગલ આંએસી વએ બુરાઈઃ એ
 બુરાઈ બે તેરે આગલ આઈઃ, બેને કીતી
 જિને દીતી સીખઃ તાઈ બે તુઝે હોવે અ-
 કલઃ તો અએસી બાત સીખ ફીર સીખ.
 ૨૭૧. ❀ કોઈ હુવાં દુશમન તેરા, બેને દુ-
 શમનીને ન કીતી બુરાઈઃ તો તુમને ઉસો
 દોસ્ત કર બુઝા, કે.એ હએ મિંતર મેરા
 બાઈઃ જબ દોસ્તી હુઈ ને મીલાપ અધકેરા,
 તબ વએ તુઝે દેવે દાઓઃ તબ વએ બે આ
 હે સો કરે તુઝસે, તું હુવા રંક વએ હુવા રા
 ઓ. ૨૭૨. ❀ જિને તેરી મદદ કીતી, ઓર કી
 તી તુંઝસે અંત ચારીઃ તું ઉસ ચારી પર ભૂલા,
 તો તેં અપની કમાઈ બીસારીઃ બે તેં કમાઈ

દુનીઆં છોડી; તોં તું હુવા મોહતાંજઃ
 બે તેં કમાઈ આકેબતં છોડી, તો તેં ખોયા
 સદાકા રાજઃ ૨૭૩. ❀ પુરા કોઈ પાસે બ-
 એઠે, ઉસકું તુંમેં બુઝોં શએતાન; શએતા-
 નકી વએ મતસિખામે, આખર તું હોવે પી
 શોમાનઃ પુરેસેંથી નિવદુર ભાગોં, સંગત
 ન કરો ઉસ સંગઃ કાલી હંડી પાંસે બે
 બએઠે, તો કાલા સહી ભાગે રંગઃ ૨૭૪.
 બે બંત અસીલ નહીં, ન કરે વએ વફાદા-
 રી; જિસકા અસલં આછા નહીં, નહીં
 નિભાવે દુનીઆં સારો; બે બંત અસીલ
 નહીં, નહીં મામલે સાચા; સાચા નહીં
 સંગત વીર; નહીં સંગત કીસી ભાટ નિ-
 ભાવે, પીર છોડ હોવે લેપીર. ૨૭૫. ❀ ટે

ડેકાતોં સાયા દેડા, જએસા આપ તએસા
 પડછંદા; જીસકી ખોદ દેડી વએ ખાત દે
 ડી કરે, એ સચ કર માનો સાચી પંદા; જી
 ને સુધા મારગ ખુઝા, સખ કામ ઉસકા
 હુવા રાસ; દેડે મારગ જે કોઈ ચાલ્યા,
 મતલખકું નહોં પોંહોં ચા હુવા નિરાસ.

૨૭૬. ❀ અકલ મંદ આપ સંગાતી કરી-
 એ, તો ઉસથી ના પોંહોં ચે કુછ જાન;
 જે અકલકી સંગતસેંથી, ધીન દુનીઆ હો
 વે પીશેમાન; જે અકલકી સંગતસેંથી,
 તુઝે લોક જે અકલ કહેવે; જે તે સંગાતી
 જે અકલ કીઆ, તો ઉસ જએસા તુઝે સ
 ભી સમજ લેવે. ૨૭૭. ❀ સોહખત સંગત
 ખુરેકી અએસી, જએસા તુફાનમેં ચડા દ.

રીઆ બેડી; ઉસકે દીલ યું ધોખા વસે,
 કે ખુફે બેડી બે હોષે ટેડી; ખુરેકી સો-
 હખત સંગતથી ડરના, બે થોડી ખાતમેં
 દેવે દુખ; ખુરેકી સોહખત સંગતથી એ ફ-
 લ હોવે, કે ડરથી દીલ ન રહે એક પલ સુ-
 ખ. ૨૭૮. ❀ અહેસાન કરના ઉસ જગે, જ
 સ જગે ન હોં કરના અહેસાન; એતો ભુલ-
 મ લીખાવે તેરે ઉપર, ઉસથી તું હોવે બે-
 લીમ માન; અહેસાન કરે માલસેં, યા મ-
 દદ કરે આપ તનસેંથી; નેક સાથ કીએ
 નેકી પાવે, ખુરે સાથ કીએ સબં પાવે વએ
 થી. ૨૭૯. ❀ એકલા રહેના મરદકા લલા ઉ-
 સથી, બે બએઠે ખુરેકે સાથ; ખુરે સાથ
 બએઠે ખુરાઈ સીખે, ઔર કુછ ન લાગે હા-

થં; નિત ઉઠ નેક સંગતં બએઠો, જીસથી
 સીખો ઈલમ નેકી; બંમે નેક ન પાએ તો
 એકલા રહેના, કે ખુરે સંગતથી ભલી એ-
 કી. ૨૮૦. ❀. નવે જવાન લડકે બહેલ, જીસ
 કે મોંહ ઉપર નહીં નીકલી હએ દાડી; જે
 કોઈ સંગત ઉસંકે બએઠે, ઉને અપને
 ધીનકી રાહ ખીગાડી; કિરીઆ કરો જ્યું
 હએં કરમાયા, બંદગી કરો જ્યું હએ રખ-
 કા હુકમ; રખેંકે હુકમ માફક ચાલો, ન તિ-
 લ અધકા કરો ન કમ. ૨૮૧. ❀. ખુરી ખોહ જ
 એસા જંગલી બનવર, સખસેં વએ તો દૂર
 ભાગે; તો ઉસથીભી સખ દૂર ભાગે, કીસી-
 કા દીલ મીલને નહીં લાગે; ખુરી ખોહ છો-
 ડો નેકી કરો, મિલો સબુંકે સાથ; કોઈ દી-

ન સિદ્ધ પુરુશ લેટૈ કાંજા સરે, પથર સખે
 ટંતે લાંગે હીરા હાથ. રંતર. સખ આદમી-
 સેં મીલાપ કરતે કરો, કે કબી. હોએ મુઝે
 સંગ પુરા; એ પુરાઈ જાણુના હએ અકું.
 લ, એ તો જીઆન ન કરે. પુરા; કે આદમી
 ઉં મને ખોહોત દુરીજન ચોર હરે, જએ
 સા હએ રાએતાન; દુનીઆ માલ પુરાવે
 સો ફીર મીલે, કાંદાં. મીલે જે ચોરી જાએ
 ઈમાન. ૨૮૩.

પીછાનત આદમીકી -

હર મરદકા તોલ કર, આપ દીલ સખ-
 કા પીછાન તોલ; કે તકાવત હરએકં ખો-
 હોત હએ, ચલણુ સખકા જુદા ચૌર ખો-

લ : બે તુઝે સમજા હએ તો પરખ લે, ખ-
 રા ખોલ હલકાઝૌર ભારી; એ સત્ત સમ-
 જ કર કામ પાડો, તો સુખ પાઓ ઉમરોહ
 સારી. ૨૮૪. ❀ અકલ મરદકી પીછાન લે-
 ની, કે જીસ વેલા વએ કહેવે ખાત; કરતુ-
 ત ઉસકા દેખ પીછાણો, કે કએસી હએ
 ઈસ મરદકી બંત; જીભ હએ ચાડી સ-
 ભ ખાત બતાવે, જએસી બુધ હએ ઉસ-
 કે ઘટ; નીચ લખણ ચું જીવ બતાવે,
 બે ઉસકે બંત મને હોએ કપટ. ૨૮૫. ❀
 બોલના મરદકા હએ ખખર દેતા ઉસથી,
 બે હોવે ઉસકે અસલ બીચ; અસીલ
 કાતો બોલના આછા, બુરા બોલે બે હો
 વે નીચ; અસીલ રાહ તુઝે નેક બતાવે,

ડર દીખાવે આખર દીસઃ ખુરેથી ખાત
 તું ખુરીં સુણો, જ્યે માંને તો તુંજ ઉપર આવે
 રબકી રીસ. ૨૮૬. ૪: મરદકા સંગાતી વચ્ચે
 જમણો, જસ સંગં વચ્ચે રહેવે દીન રાત; મં
 ૨૬ જચ્ચેસા વચ્ચે હોવે, ખુરેસું ખુરા, નેકસું
 નેક જંત; જ્યે આહો કેં પહેછાનો, કે કીસ
 કી ખસલતં હચ્ચે કચ્ચેસી; તો ઉસકે મિં
 તરસે પીછાનો, જચ્ચેસી હોવે સંગત ત
 ચ્ચેસી. ૨૮૭. ૪, નેકી ખદી મરદકી પીછાન,
 કે આપ દીલમને હચ્ચે કચ્ચેસા; તો ખસ-
 લત ચખણસેં પીછાનો, કે ચલન જચ્ચે-
 સેકા હોવે તચ્ચેસા; નેક આદમીં ન હોં જુ
 ઠ ખોલે, ન ખિગાડે આપકા પારકાં કાજ
 ; ખુરા તો જુઠા ખોરા નિરલજ, ઉસકુ

કુધુ ન આવે લાજ. ૨૮૮. ❀. કામ મરદ ત-
 એસા કરે, અસલ ઉસકા હોવે જએસા;
 કરતુત નીશાની અસલદી, અસલ જએ-
 સેકા કરતુત તએસા; જુસકી ભૈત સુભૈ-
 ત હએ, કરતુત કિસથી આછા આવે, બે
 કભી ઉસથી હોવે બુરાઈ, તો આપ મન
 બોહોત પછતાવે. ૨૮૯. ❀. ડાંલી ઝાડકી
 તએસી હોવે, જએસી હોવે ઝાડકી બુની
 આદ; તો માં બાપ જુસકે જએસે હોવે,
 જએસી હોવે ઉસકી અવલાદ; ફરજ-
 ન્દ લછન તું પીછાનો, ફેનેક પૂતકા
 હોવે નેક બાપ; જયું કબુતરકા બચ્ચા ક-
 બુતર હોવે, સાંપકા બચ્ચા હોવે સાંપ.
 ૨૯૦. ❀. મરતબા મરદકા વએ ચીજ હએ

જીસ ચીજીં કારણાં ઈને ખાંધી હયે ક-
 મર; જો રખપ દુનીઆ આહાવે તો દો-
 લંત પાવે, માલ પાવે ઈસ દુનીઆ
 ભીતર; જો આંકે બંત ખુખી આહાવે, તો
 સુધ ફિરીઆસેં સહી પાવે, જો રખે જો-
 ત આહાવે સો રખે કું પાવે, તો વલીઉં મ-
 ને નામ લિખાવે. ૨૮૧. કીંમત મરદ
 કી વચે ચીજીં જાણો, કે જીસ કું હયે વચે
 આહતા; દુનીઆદારકી કીંમત દુનીઆં,
 કે દુનીઆં માલ હયે ઉસે લાતા; ખે હેશ
 ત નેઆંમત જો હયે આહતા, ઉસકા વ-
 હી હુઆ મોલ; અંબુલક વહી જો દીધા-
 ર સુખદાન આહાવે, સુનો યે હજાર ત શા
 હકા કમોલ. ૨૮૨.

દરકજીલન કમ સુખનીકે ફરમાતા હએ.

ખાત વિગતકી ખુબી યે હએ, કે જે કો
ઈ થોડા ખોલે ; સમજૂ ખીયારી અએસા
ખોલે, જે થોડે ખોલનેમે ભેદ સખ ખોલે;
થોડી ખાતમે અરથ સમજાવે, ઉસકા ખુ-
બ કલામ; જે સુનવેવાલા સમજે, ફિર
પુછણેકા ન રહેવે કામ. ૨૯૩. ખોલનેકા
અએખ યે હએ, જે હોવે તુઝે ખોહોત
ખોલના; ખુબી યે હએ જે થોડે ખોલનેમે
ભેદ સખ ખોલના; ભાઈ અએખ હએ
જે ખોહોત ખોલીએ, ઓર ખાત લંખી
કરીએ; લંખી ખાત કરની છોડો, રબૈ ફ-

રમા ન આપ સીસ ધંરીએ. ૨૬૪. જો થોડા
 બોલે સો ના પસતાવે, થોડે બોલનેમેં ન આ
 વે ચૂકં; બોહોત બોલે સો બોહોત ચૂકે,
 પસતાનેકા યે હએ સંજુક; થોડા બોલેસો
 આપ ન પસતાવે, ન. ઉસથી કોઈ હોવે દી
 લગીર; યે સુણો સદા દીલ યાદ રાખો,
 કરમાયા આપ હજંરત અમીર. ૨૬૫.
 જીભથી ભલા આવે, ખુબે સહી આદંમી
 ઉપર; સખબ યે બે ખુરા ભલા હએ, બોલ
 તા ફુનીઆં ભીતર; જીભ દીતી હએ રખ
 ને, તો હરદંમ જીંકર કરીએ; જીભથી ભ
 લા તો આવે, બે ખુરી ખાંતમેં પડીએ. ૨૬૬
 સલામતીકા કપડા પહેનો, જીસકું અએ
 લ ન લાગે; સો જીભ હાથ પાંઉભી વારો,

સખ ભલા તો લાગે; નહીં પુરા કહે ન
 પુરા કરે, નહીં પુરે ઠામ જાએ; જો એ સખ
 થી સલામત રહે, તો વાંચેલી સલામતી
 પામે. ૨૯૭. સલામત રહે આ વાંચે આદ
 મીં, જો આપ જીભ અપણે વસ રાખે; કે
 ઠન ન કુછ બોલે, નરમીંસે બાત સખ
 સાથે આંખે; જો પુરા ન બોલે કીસી સં-
 ગ, તો સખ કોઈ રાખે ઉસ ઉપર મેહેર;
 જીસ મોમિન ઉપર ખલકેતકી મેહેર, ઉ
 સ ઉપર ખુદા ન આંખેસી કેહેર. ૨૯૮.
 જીભ સુપીસે પુરખ સલામત, સુપ રેહેને
 સેં બોહોત હોવે ગુન; જીભ બાંધો ધે
 આન બોલો, આપ સુપ રહો ઔરકી સુ
 ન; બોહોત બોલે લંધ પડે, જ્યું પોપટ

पुलपुल भेंभेंना ; जोलन लागे पींजरे
 गाले गाले, जनावर पासं क्यो हयें कीस
 का लेभेंना २८८. आदमी कुं ललाछ छ-
 स मने हयें, ने अपंछी जुल राधे अप-
 ने वस ; मतलब जेंदरी प्रात केहेवे,
 अदका न जोले साथ छिंस ; जुल वस की
 येसें आराम करें, फिरस्ते रजिब आ
 लमीन ; ने पंदा न जोले तो लीपनेसें छु-
 टे, फिरस्ते करामीन कातजीन ३०९. मु
 परहेनेमें बदनकी भुंजी, के सुभसुं रहे
 वे तेरा बदन ; काया नगरीमें तुं हयें
 राज, छिसमें धोयें दीन कीया हयें
 वतन ; हरदम रजें ध्यान लशकर रा-
 जो, जुल यादीने योर जांधो ल्यो मुलक

३। हांसल; तोशा करो आप वाटका, तो
 सुपसुं थाओ गुनैत वासल. ३०१. सवा
 मत रहेआ वये कोई, जिने न कीती गौज
 व पारकी; तो सही गैनीमत उने पाई, म-
 मारइत सरजनहारकी; जिने पीछानेआ
 अलौहकुं, और बुझाके ये लंथे हये संप
 रजके; वये ना कीसे पुरा कहेसी, और
 नेकी करसी साथ संपके. ३०२. सुप कर
 रहीमें याहो न करीमें, अ याह होकर
 रहीमें आप; जोहोत जोलेमें जंदन आ-
 वे, याहना जडा हये दीलकुं संताप; जो
 होत जोले सो जोहोत भार जावे, जयुं नौ
 जत मांदल और सज साज; याहेना यलती
 औदिस लटके, अ याह ते हये संपके सर

તાજ. ૩૦૩

હસદકાં બાબ.

જે કોઈ પારકા હસદ કરે, તો સર્વે દેવે
 ઉસકું વોહી લછન; કે ઔરકું ખુશીદેખ વ-
 એ જલમરે, એક પલ નમરે ઉસકી જલ
 ન; ગજબ ખુદાએકા હમે ઉસ ઉપર, ૭
 સકી હસદ કરના હુઈ ખોએ; પર ખુરા
 આદાવે આપ લલા આદાવે, તો ખુરાઈ
 સબ ઉસ આગલ આવે સોએ. ૩૦૪. જિ
 સ કિસીકું હસદ આયા, એક પલ નહીં
 ઉસકું સુખ; ઉને દુનીઆમેં આપ કારને,
 મુલ લીઆ સબ દુખ; જે તુજ અકેલ હો-
 વે, તો કાંએ દુખ લેવે, અપણે જીવકા સુખ

બેચ; હસદ ભરાના બે કરે સો જલ મરે,
 ઉસકું કુછ નહીં નકા હેચ. ૩૦૫. જેતી
 દુશમની દુનીઆ માં હે, ઉસ સખથી સ-
 લાહ હોવે; પર દુશમની બે હસદ કેરી,
 અએસા કોએ નહીં બે ઈસકું ખોવે; ખુન
 થી બડી દુશમની નહીં, ઉસથી ભી સલા-
 હ હોવે નેહ; પણ હસદ કી દુશમની અ-
 એસી, જીસકા કબી ન આવે છેહ. ૩૦૬.
 ખરાબી હએ હસદ કરન હારકું, વએ વી
 આપેં હસદથી હોવે ખરાબ; હસદથી વ-
 એ જલતા રહેવે; જ્યું આગથી દેખો જ-
 લે કબાખ; હસદ કી એસેં આપ ખરાબી,
 બે હસદ કરે ઉસે નહીં સુખ; તો હસદ ક-
 રનાં સો આપ સુખ બેચનાં, ઔર મુલ લે

ના હમ્મે ફોકટ સખં દુખ ૩૦૭. ખરાખી
 હમ્મે ઉસ કિસીકું, જસંકી હમ્મે પુરી સુર
 તને ખુરી ઓએ; વમ્મે તો સહી ખરાખ હુ-
 વા, જસકે પુરે હુમ્મે હમ્મે ચે ધોએ; એ દો
 નુંમે એકલી હોએ આછી, તો કોએ કરે
 ઉસે પીઆર; બે સુરત આદત દોનું પુરી,
 વમ્મે તો સહી હુવા હમ્મે ખુઆર. ૩૦૮.
 પસતાવા હમ્મે ઉસ કિસીકું, બે ખુદાએકે
 ખાસુંસે રાખે કીના; કયા મતકે દીનતો વ-
 મ્મે પસતાવે, કે ખાસુંકે કીનેસેં ભરા હમ્મે
 જસકા સીના; ખુદાએકે ખાસતો રસુલિ-
 લાઈ હમ્મે, ઔર રસુલકી આલ પાક;
 આલ રસુલસેં બે કીના રાખે, વમ્મે તો આ-
 ખર હોવે હલાક. ૩૦૯. કીના છોડો ગુ-

स्सा न राखो, किसी मोमिनका दील न क-
 रो रंज; अ नसीहत सुनो आपमन राखो,
 सीनेकी पेतीमें संगरो गंज; गुस्सा की-
 ना न्ने आपमन राखे, तो उस दील दुख व-
 से दिन रम्येन; सारा ब्रह्मन उस नजर
 तंग दीसे, धरु दुखसे आप सदा तंग रे-
 हेवे ज्येयमेन. ३१०. एक गुनाहतो प्यो-
 होत प्योहो तेरा, हज्जर बंदगी थोड़ी; एक
 गुनाह जिने रज्ज का कीया, उने उमर क
 भाई प्योड़ी; बंदगी तो नित नित करीं अं-
 न करीं अं एक गुनाह; न्ने मरा सोना ने
 टांक तांजा मिले, तो काला पडे सज सोना
 ३११. हसद कीना छोडो लार्छ, दीलसें
 नीकालो हसद और कीना; हसद कीने सुं

હિંમત બડી ઈમાન નીંશાની, ભાઈ બ-
 ડી રાખો અપણી હિંમત; જિસ કિસીકી
 હિંમત બડી, ઉસ ઉપર સહી આને રબ-
 કી રહેમત; રબકી રહેમત સો ઈમાન પુરા,
 ઉસથી આરામ પાવે જીવંઝૌર તન; રબકી
 રહેમત સબ આસાં પુગે, અધકા હોવે માલ
 ઝૌર ધન. ૩૧૪. જિસ કિસીકું હિંમત
 બડી, ઉસકું બોહોત હોએ સી ગંમ; દુ-
 નીઆ યાદાવે તો બોહોત યાદાવે, જેતી
 પાવે તિસે બુઝે કંમ; જે મઝાંરેક્ત યાવે
 તો યાવે અધકી, જે પાવે ઉસથી આરા-
 મ; તો હિંમત બડી ઉસે ગંમ અધકેરા,
 પાણ લીના હિંમત ન હોએ સી કાંમ. ૩૧૫.
 હિંમત બડી ઉસે ગંમ અધકેરા; જિસે જ

માવે, તો બુજે કે સીસ ઊસકાં હમ્મે ઠામ;
 જખતક જીવ સખ ઘંટ વસે, તખ લગે કાયા
 કામેં કરે કમાઈ; જખ સીસ ઠામ તું જીવ
 ઠેઠે રાવે, તખ વહી જુંકર સુઝે ને હમ્મે ર
 રમાઈ. ૩૧૮. ॥ હિંમ્મત ખાંધો જુંકર જગા
 ઓ આપ ઉલટ હક અંદર દેખ; એ ભેંદર
 ખાતેન ને કુછ દીસતા, હક સહી હમ્મે સખ
 મેં એક; હક ખીના કુછ ખાખી નાહી, તું
 કિતકું ઢુંઢન જવે; આપ કના મહવ હો ઉ
 સમેં, તો તું રાજે રમજેંકું પાવે; ૩૧૯. ॥ અદ
 લસેંથી આદીલ કિલાયા, દેખો ખાદશા હ
 નૌ શરવાન; સખાવતસેંથી સખી કિલાયા, હા
 તમ તાઈ જગમેં અયાન; ભેંર હિંમ્મતસેં દેખો
 રસતમ, પહેલવાન વોહ નામ ધરાયા; એ

सज आषी हिंमत हो गये, लीना हिंमत को
 छी कांभून आया. ३२०. हिंमत से थी धोडा
 जंग में लुते, शौन में उसका रहेवे नेक नाम;
 हिंमत से सुरा सनं मुम आवे, भार दुशमन
 कुं छुडा देवे ठाम; हिंमत से गवांस पये ठ
 दरी आ में, अमुलक मोती उपर लेआये;
 लुं हिंमत से धीन कमावे, सो छी जंग में व-
 ली डिलाये. ३२१. हिंमत से हाथी योट
 लगावे, जकर सप्तत डिल्ले सुं अटके; छोटा
 शेर हिंमत से जकर, ऐसे भरत शील कुं भा-
 र पटके; ऐसे शेर कुं मरद सो मारे, जिस कुं
 हिंमत होवे रक्षक; साहेब हिंमत धीन
 यलावे, जिस कुं हिंमत होवे रक्षक. ३२२
 साया धीन सो नजी यलाया, शर आं यला

ਧਾ ਸੀ ਧੀ ਰਾਹ ; ਆਂਢੀ ਹਿੰਮਤ ਸੇਂ ਰਾਘ ਧੀਨੁ
 ਪਰ, ਕੁਤੇਹ ਪਾਏ ਯਕੁੰਨੇ ਈਲਾਹ ; ਜੁਰੇਂ ਈਲਾਹੀ
 ਅਵੱਲ ਥਾਸੋ, ਆਪਰ ਜਗਮੇਂ ਪਾਧਾ ਭੰ ਹੁਰ ; ਐ-
 ਸੀ ਧੀਨ ਕੇ ਤਾਏ ਹੋਵੇ, ਉਸਮੇਂ ਰੋਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇ ਰਘੋਂ
 ਡਾ ਜੁਰ. ੩੨੩. ਖਤਮ ਡੀਆ ਈਸ ਕਲਾਮ ਕੁੰ, ਸ
 ਯ ਭੰ ਹੇਰ ਕਹੇਂ ਸੁਨਾਧਾ ; ਸੋ ਪਡੀ ਸੀਘੋ ਔਰ
 ਸੁਨੋ ਸੁਨਾਧੋ, ਧੁੰ ਮੈਲਾਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰਮਾਧਾ ; ਧਾ
 ਰ ਤਰੀਕ ਹਏਂ ਈਸਮੇਂ ਭੰ ਹੇਰ, ਭੇਸਮ ਭੇਸੋ ਹੋ-
 ਵੇ ਕਾਮਿਲ ; ਹਰਐਕ ਹਰਕੁਮੇਂ ਹਏਂ ਹਕ ਸ਼ਾਨਾਸੀ,
 ਪਾਧਾ ਪਾਵੇਸੋ ਭੇ ਹੋਵੇ ਆਮਿਲ ; ੩੨੪. ਹਕੁੰਸ਼
 ਨਾਸੀ ਧੁਯ ਹਏਂ ਲਾਓ, ਨਾਹਕਸੇਂ ਮਨ ਬਾਰ ; ਭੰ
 ਹੇਰ ਯਾਤੇਨ ਹਕੁਤ ਆਂਢਾ ਕੁੰ, ਹਰਦਮ ਨਹੀਂ ਯੀਸਾ
 ਰ ; ਐਕ ਦੰਮ ਪਰ ਹੋ ਸ਼ੁਕਰਾਨੇ, ਯਾਭੰਮ ਹਕੁਕੇ
 ਯਨ ; ਸਾਸ ਉਸਾਸ ਭੇ ਆਤਾ ਯਤਾ, ਸੋ ਯਡੀ

ने आंभत ह्ये मांन. ३२५. ॥ सास उसासें स-
 भरन ह्येले, और हिरस हवा सय छोड; ह
 क बीना सय हिरस हवा ह्ये, तुं हकंसे मोह
 पत भेड; भे भे सुय हुनीयां उक प्याडे, स
 पसें दील कुं वार; भे पावेगा वसल हकका,
 तो असे सपर हें गे तायेदार. ३२६. ॥ हक कीतो
 कुछ शकल शयी नही, और भकान ह्ये
 ला भकान; ला भकांसे तहत सरा लग, भे
 कुछ भयही अयान; भंहेर जातन भे कुछ
 दीसता, भे कुछ सुनेता कान; हक बीना
 तो जाली नाहीं; ये नुकता पुय पहेछान. ३२७
 छस जात नहीका आपें हकंने, पुय पर पर
 दा लीआ; धम मारनेकी कुदरत नाहीं, अ-
 सेसा छंद जरेछंद कीआ; लसपर करम

કરે વો આપેં, ઉસકું આપેં હીં આપુ પુનવે;
 ઈલમ ઉંલમા કામિલ મુરશાદ, લગ્ન કર આ-
 પ સુનવે. ૩૨૮. ~~અવેલ~~ આખર નેહેર બા-
 તન, ધિસતા સુનતા સો હએ; હએ સતલહી
 મેં સખસેં ન્યારા; ચૌર નહીં સખ વોહ હ-
 એ; મએ ચૌર તું કી દુઈ છોડ કર એક દેખ,
 કુછ ધો નહીં હએ; અએસા સમજ રના હો
 ઉસમેં, તું નહીં તલ વોહ સહી હએ. ૩૨૯.

તમા મુશરુદ

કે હરિશત-

સંક્ર.

બયાને સાચ.....	૧.
બયાન બીરાધરી.....	૪.
બયાન ફળે લતે અદબ.....	૭.
બયાન તારીફે સખાવત.....	૯.
મળે હમત બખીલકી.....	૧૭.
બયાન લાલચ.....	૧૯.
દાસ્તાન મનકા.....	૨૪.
શરમ હલીમી નમણી મીઠી ભુંજાન.....	૨૮.
દાસ્તાન બહેલું કા.....	૩૬.
બયાન ખુબીએ ઈલમ.....	૪૧.
દાસ્તાન ભુંડમકા.....	૪૧.
બયાન ખુબીએ અદલ.....	૪૭.

બયાન દુનીઆકા.....	૬૧.
બયાન બંદગી વ ને કી.....	૭૪
ને કી કી ખુબીકા બયાન.....	૮૭
બયાન સખર વ શુકર.....	૯૪
બયાન પીરી વ મરગકા.....	૧૦૩
સિકત નેક સોહબત વ દોસ્તી.....	૧૧૨
બયાન બદ સોહબત.....	૧૨૦.
પીછા નત આદમી કી.....	૧૨૭
ફાલતે કમસુખની.....	૧૩૨
હસદકા બાબ.....	૧૩૭
બયાન હિંમત.....	૧૪૧

